

IVA ADAMCOVÁ

SRBSKO
U KARLŠTEJNA

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 12. KVĚTNA 2018

Iva Adamcová – Srbsko u Karlštejna 12.5.2018

Napřed vás chci pobavit takovým malinkým dopískem od Janičky z Brné, protože mě to pobavilo, tak se taky pobavíte.

Milá Ivanko, všechno nejlepší k narozeninám, hlavně schránka, ať má dosti sil, statek ať vzkvétá pro radost a úlevu nám všem. Opět jsem dnes nahlédla do staré diskuze a tam po sobě házeli argumentem doktora Plzáka, že být spokojený více jak deset minut denně je známkou imbecility. To by jeden neřekl, jak mohou být diskuze obohacující. Mávám a objímám, oddaný imbecil z Brné.

Tak začínáme.

Dobrý den, Ivanko. Omlouvám se za to oslovení, ale poslouchám vaše přednášky, které mi Dan Hrabal zasílá, a mám pocit, že vás znám dlouhá léta a jste mému srdci velmi blízká jako velmi dobrá kamarádka. Píši vám zase kvůli mému synovi Davidovi. Vím, že je to můj dobrý anděl a že mám být přes něj prozkoušena. Díky němu jsem se vlastně k vám dostala a začala vás poslouchat. Psala jsem vám a mluvily jsme spolu, když byl kvůli mánii hospitalizován na psychiatrii. Jeho stav se v létě stále zlepšoval. Na začátku srpna ho propustili. Dokázal se dokonce v srpnu vyučit na státnice. V září odstátnicoval a nyní je z něj magistr. Po propuštění dostal léky, které bude muset užívat minimálně dva roky, pokud se neobjeví zase nějaká další mánie. Léky mají stabilizovat nálady, aby nebyly propady nahoru a dolů.

Chci vám k tomu ještě dodat, že on odjel někdy myslím v minulém nebo předminulém roce, to už nedokážu odhadnout, do ciziny, kde byl účastníkem nějakého štábu a byli tam domorodci a najednou se mu tam něco otevřelo. Hmotné Vědomí mu začalo projektovat stavy, že má zachránit ty domorodce a že má zachránit svět svým způsobem. Byly tam stavy, kdy se cítil být někým jako je Kristus, ale zároveň tam byly velké agresivity. Bylo vidět, že ta hmotná složka ho pohltila a volali potom zpátky mamince, aby si ho vyzvedla, že potřebuje opravdu hospitalizaci, že to je velice důležité. A ta žena byla úžasná. My jsme si tak krásně popovídaly. Někdo ji odkázal na Staré Křečany, které si poslechla, pak mi napsala, my jsme si potom povídaly. Její dopis byl nádherný, tam bylo takové pochopení té matky, která ví, že musí toho syna odevzdat, aby se něco zlepšilo. A toto je pokračování.

On je hrozně emotivní a stav, kdy byl bez emocí, mu nevyhovoval. Začal si zvedat náladu a uvolňovat se alkoholem.

Vidíte to, prášky oslabí tělo, není už tak silný, ale to tělo potřebuje tento vývoj. Vy už víte, že všechno je správně. Takže to mu samozřejmě nevyhovuje.

A začal se uvolňovat alkoholem. Bohužel pil čím dál tím víc a nyní je už na alkoholu závislý. Nevydrží žádný den úplně bez něj. Dá si alespoň pivo, dvě a jednou do týdne se úplně totálně opije. Stačí mu málo. Nyní jel do Německa na pivní slavnosti a vrátil se domů spolujízdou a volal jeho kamarád, že je zase hodně opilý, že ho možná vysadí a že ho k nám dnes ani nepřiveze. Zatím sice zvládá chodit do práce, plní si povinnosti, ale pití nemá pod kontrolou. Ví, že si vše naplánoval, že si přišel pro tuto zkušenost a že možná přestane pít, až si nabere do sta procent. Jen nevím, jak se k tomu postavit. Je těžké přitom křičet hurá a radovat se, že je dobře, když pije teď, když nemá ještě rodinu a podobně. Samozřejmě mě to trápí. Je to pro mě těžké být spokojená. Nechci, aby mě to zdemolovalo. Mám ještě tři další děti, pro které tu jsem, a nejen pro ně. Mohu něco dělat? Pokud nebude David chtít sám přestat, veškeré nátlaky jsou podle mě zbytečné. Máme ho odvézt někam do poradny, svěřit se psychiatrovi? Děkuji, Ivanko, předem za případnou radu a odpověď.

Jednak vám potřebuji vysvětlit, že nemusíte nikdy křičet hurá. To je omyl. Já jsem vám to nastínila i v základních přednáškách proto, abych vám ukázala, že jde skutečně všechno obrátit jakoby v pozitivní věc. De facto jako Bohové vždycky křičíte hurá, když zažijete klid. Klid a přijetí. Vy s tím nemůžete jako matka nic udělat. Dítě pije a tuto rovinu, která se odehrává, potřebujete přijmout. Jakmile potvrdíte razítkem: „Ano, беру to, že moje dítě pije“, pak můžete konat dál. To je vlastně to hurá. Neznamená to, že se budete radovat z toho, že syn propadá alkoholismu. Jakmile zůstanete klidní, skočí vám do hlavy přesně to, co máte udělat. Jakmile jste neklidní, běsníte, žádný nápad vám do hlavy nepřijde.

Ale víte, že i on má svou hladinu a musí k tomu dolézt sám. To znamená, že nemůžete nikoho natlačit do protialkoholního léčení proti jeho vůli, ale rozhodně porada u psychiatra, když on neposlouchá a není toho schopen, by asi měla být. On je dospělý člověk, asi by to měl vědět jeho ošetřující lékař, abyste se dohodli na nějakém dalším postupu. Rozhodně se čeká na dno toho člověka, kdy si uvědomí, že postupně začne ztrácet spoustu věcí a třeba i tu práci. Zůstaňte klidná, věnujte se i ostatním dětem, máte jich hodně. Ten klid vám přinese nápad, jak pokračovat dál. Mluvit s ním. Vysvětlovat, když bude chtít. Také není možné, aby vás dítě vyslechlo, když zrovna vidíte, že jde zrovna do nějaké mizérie, ale s tím se počítá. To je vaše zkouška. My si vzájemně házíme zkoušky, jsme jediným Bohem. Naše Vědomí, naše skutečná realita a to, co se odehrává ve vnějším světě, jste si naplánovali jako děj, který musíte překročit v klidu nitra. To je jediné, co se od vás očekává. Děj je hotový. Pak už si samozřejmě poradíte. Ten klid je ale zákonitý. To je zákon Boha. Je to vaše sjednocení. Nic jiného v tom nemůžete udělat.

Milá Ivanko, trpím maniodepresivní poruchou. Většinou buď se nepřiměřeně moc za něčím ženu, anebo od něčeho utíkám.

Ano, to jsou oba dva extrémy. Vy musíte dosáhnout stavu středu. To je důležité vědět.

Mám otázku ohledně životních stimulů. Mnohdy necítím důvod, proč vstát a jít ven na sluníčko, do kina či cokoliv dělat, když se mi nic nechce.

A jsme u toho, to je první extrém. Vy tomu tělu musíte nastavit pravidla. Ale pozor, pravidla se nastavují sami sobě samozřejmě. Vy jste Vědomí, které nastavuje tělu pravidla. Jestliže jste v pozici, kdy si myslíte, že jste to tělo a nastavíte si pravidla, tak se neposlechnete. Ale jakmile víte, že jste Vědomí, a že když dneska nebudete dělat vůbec nic, bude vám večer mizerně, to už zažijete potom, sami sobě vlastně házíte klacky pod nohy. Ne, já vím, že se mi dneska nechce, ale svému tělu řeknu: „Tak a teď zkrátka vstaneš.“ A já zkrátka vstanu. To je první varianta.

Jak to, že se mi nic nechce? Přitom, když mi někdo volá, mám alespoň v první minutě chuť si s ním povídat. Když mě přijde někdo navštívit, najednou to není až takový problém vstát a hýbat se, alespoň prvních deset minut to jde celkem lehce. Po čtvrt hodině mě i milý člověk či telefonát začíná unavovat, nudit, podobně jako celkem zajímavá přednáška či koncert.

Pozor, tělo využívá posledních odporů. Tělo hází nudu. Ale vy víte, že musíte žít dál, že nemůžete poryvy pořád něco odmítat. Vy jste si nastavili celý děj, a jestliže podlehnete tomu, co řekne tělo, pak jste v pytlí a hmotné Vědomí ví, Satan ví moc dobře, na co zabíráte, tak vám opakuje vždycky poslední věci až do vytracena. Je opravdu veliká mravenčí práce pro to, abyste s tím tělem pracovali, ale to tělo nejste vy. Vy mu máte velet. Velet v tom smyslu, že já vím, že večer mi bude bídně, když jsem dneska nic neudělal, nehnul jsem zadkem, tak já zkrátka vstanu a svoje tělo donutím něco dělat. Něco smysluplného. Půjdu okopat zahrádku nebo půjdu ke známému mu pomoci s něčím, co potřebuje, třeba vymalovat byt. Najděte si práci. Práce vás osvobodí. To už věděli i ve starém Řecku a v Římě, pak se toho chytil i Hitler, vzpomeňte si. Ano, to je pravda. To je z moudrých pramenů. Toho bylo jenom zneužito v určité příslušnou dobu.

Aktivita mého těla a mysli není opět snadná po nějaké chvíli, kdy přišla návštěva. Jsou to jen takové krátké veselé sprinty, které po chvíli odezní. V prvních minutách telefonátů, či když přijde návštěva, mám spontánní radost a nemusím se do ničeho nutit. Proč za chvíli se dostaví pocit, že nic nepotřebuji, že ničeho se mi nechce. Proč chybí motivace cokoliv dělat?

Dostavuje se to, protože tělo ví, že naposledy jste to nezvládl, tak opakuje situaci. Chce to čas, trpělivost, než se naučíte ignorovat tyto pocity. Tělo je pro vás past, iluze. 3D člověk si myslí, že je tělem a podléhá tomu tělu v programu, který si jako Bůh zvolil. Ale jakmile přijímáte děj takový, jaký je a začnete pracovat proti. Tím, že už víte, že to je past na vás, pak se začínáte zvedat z toho vězení, které se tady pro vás připravilo, ale

připravili jste si ho sami, proboha. A jestliže už rozumíte tomu, co Iva říká nebo aspoň částečně se to k vám dostalo, je docela velká šance, že byste tomu mohli porozumět. Proto tyto informace jsou pro vás velice důležité, jinak byste v tom jeli hluboce dál.

A co s tím, když jsou období, kdy je to přesně naopak? V období mánie se mi chce všechno dělat, nejlépe vše najednou a mám tolik motivace a sil, že se lidé kolem diví. Často mám strach, že druhé mé chování obtěžuje, a proto někdy raději nikam nejdu.

To je začarovaný kruh.

Jsem velice přecitlivělý na podněty. V období mánie mám mnoho vjemů současně. Slyším a vnímám všechny zvuky a jiné podněty najednou a mám tendenci je všechny řešit. Mám mnoho myšlenek...

Slyšíte to, mnoho myšlenek.

...mnoho nápadů.

Přece víte, že ve vašem těle v DNA jsou nahrána všechna období vašeho života. Tak, jak jste je procházeli. A je to program, který jste si oblékli. Vidíte, že se potýkáte z jedné strany na druhou přes obrovský úsek, kdy na jedné straně neděláte vůbec nic a potřebujete tělo donutit k normální činnosti nebo najednou je extrémní aktivita, která zase potřebuje zmírnit, protože to je šílené, ale tento děj je nastavený v oblasti myšlenek.

Mám mnoho myšlenek, které nestačím ani domyslet, natož zrealizovat a už přicházejí další nové myšlenky, které se často snažím druhým sdělovat. Často měním názor. Mám problém něco dokončit.

Ano, to je logické. Zkuste si vzpomenout, jestli někdo v minulosti, třeba z rodičů, nebyl vámi zkritizován. Jeden třeba za to, že nic nedělal a druhý možná za to, že extrémně pracoval. Tady můžou být zakopaní psi. Co jste prožili ve vztahu ke světu, jestli tam byla moc velká kritičnost, to se může stát vaším „hrobem“, protože si to potřebujete prožít a potřebujete si prožít obě varianty, abyste zjistili, že jsem, jaký jsem. Ano, jestliže dneska mám něco udělat, tak to udělám, ale příště vím, že si třeba musím odpočinout. Jsou lidé kritičtí, kteří ze začátku kritizují někoho, že vůbec nic nedělá. A pak najednou jim vadí, že někdo je obrovsky aktivní.

Já jsem kdysi zažila situaci, kdy jsem pracovala, a vedle mě byl člověk, kterému se nechtělo pracovat. Ležel na pohovce a já jsem si myslela, že je všechno v pořádku. Já jsem ho ani nenutila, aby pracoval, protože se koukal na televizi. Ale najednou vystřelil, smetl mi z linky veškerou mouku, olej a všechno, co tam bylo, a cukr na bábovku, protože jsem pekla bábovku. A bylo to proto, že on měl špatný pocit vedle pracovitého člověka, který tam běhal, luxoval, že on nic nedělal, přitom mu ta lenost vadila. Ale dělat nechtěl, tam je potom pnutí. Ano, vy jste vším. A zvlášť člověk, který bude nátury jako já, pracuje rád a vlastně ten Satan nesnese pomyšlení, že druhý člověk je spokojený, i když maká jako šroub. Vedle vás si ten člověk bude připadat absolutně

nemožný, neschopný, a přitom nedonutí své tělo k práci. Tady jsou dva výkyvy, které se musí zregulovat, a to je pak dopad.

Něco začnu a brzy ztratím motivaci. Mám pocit marnosti a nepotřebuji nic. Nic nechci nebo přebije pocit potřeby v ten okamžik něčeho mnohem důležitějšího, než co jsem dělal před minutou. Kvůli tomu opouštím právě začaté práce.

Stanovte si, že doděláte každou práci. Ten, kdo bude dělat milion prací a žádnou nedodělá, udělá nulu. Neuděláte nic, a ještě máte pocit tíhy, výčitky: „Vždyť já jsem vlastně nic neudělal.“ Ano, vy potřebujete dodělat práci, jinak přijde veškerá vyvinutá snaha a úsilí úplně vniveč. Ta energie je vlastně vyhozená nadarmo.

Začnu číst knihu nebo poslouchat přednášku a často po pár minutách a) buď mi asociace přináší množství různých myšlenek, které začínám řešit, takže i zapomenou, že něco poslouchám b) druhý extrém, nemám motivaci ani sílu něco poslouchat, ztrácí se mi souvislosti, zapomínám, o čem se mluvilo před chvílí, co je téma přednášky a usínám.

Víte, vy se necháte vláčet vašim tělem. Tělo si dělá, co chce. Chce to trošičku úsilí vůle Boha. Přijmout sám sebe, to je základ. Ano, mám maniodepresivní poruchu. To znamená, je to klasifikované, nevyčítám si to. Proč bych si to měl vyčítat, když mám děj nahraný v těle, ale budu vědět, že když mě tělo nutí dělat něco jiného, že ne, že to odmítnu. Zapomeňte na další aktivity a dodělejte tu jednu jedinou práci, i kdyby měla být ten den jenom jedna. Budete mít pocit spokojenosti a klidu, že jste konečně něco dodělali. Dejte si to po malých kapkách. Krůček za krůčkem. Bude to trvat třeba několik let. Nebát se toho, vy chcete mít všechno rychle a hned. To je základ člověka, který chce mít hned všechno a vše umět. Tudy cesta nevede. Vy potřebujete po maličkých krůčcích dosáhnout velkých úspěchů.

Rád ve svém životě stavím vzdušné zámky.

To je to samé. To všechno dělá Ego.

Ty, když často bourám a představuji si je v duchu, to až tak moc lidem nevadí, jako když něco přestavuji doopravdy fyzicky. Něco bourám a zase stavím a stále to není ta konečná verze.

Ano, to je obrovsky vyčerpávající. To je hodně těžký osud. Ale vždyť už víte přece, jak se to dělá. Dodělat jednu práci a být spokojený s tím, co je. Tělo vám předhazuje obrovskou aktivitu nebo absolutní apatii. A obojí je pro vás špatně. Najděte si ten zlatý střed. Dodělám práci, stačí jednu, ale dodělám. A až přijde takový ten pocit apatie, že nemám nic dělat, tak si klidně dvě hodiny dám, dvě hodiny budu odpočívat a pak vstanu a budu skutečně se věnovat něčemu.

Také se mi nikam nechce, nechce se mi nic dělat, anebo příliš mluvím, vnucuji druhým svůj názor, aniž bych si to uvědomoval. Tyto stavy se

střídaly kdysi v menších intervalech. Třeba týden mánie a dva měsíce deprese. Nyní se střídají velmi rychle i několikrát za jeden den.

Ale to je dobře. Když je to tak rychlé, je vidět, že se mění pozice, abyste si všimli toho, že obě jsou hovadiny, že si máte nalézt v tom nějaký střed.

Když se mi nechce jen komunikovat, nechce se mi jíst nebo něco dělat, cítím se blbě, jsem v malé depresi. Při veliké depresi nejenom, že nic nedělám, ale také nic nevnímám a nepamatuji si.

Zase, nebuďte vyděšení. Iva si také nic nepamatuje, i když vy máte pocit, že jo. Já si pamatuji věci, které jsou pro vás důležité. Když se každý z vás narodí, má tady nějaký úkol. Pro mě je úkolem vysvětlovat věci, proto si pamatuji pouze věci, které jsou pro vás příkladem. Hlavně příběhy, abyste jim rozuměli, protože obecné vysvětlování duchovnosti, jak dojít k Bohu, je pro mnoho běžných lidí v široké veřejnosti nemyslitelné a nepochopitelné. Dneska jste se dostali vývojem do nejvyšší možné roviny, a to je obyčejný člověk, který chce opravdu žít. Jenom žít. Všechno ostatní vám je přidáno, protože tvorba není taková, jak ji vidí bílá magie. Bílá magie chce tvořit něco, aby druzí byli v šoku, aby byli překvapení, co umíte, chcete z toho těžit. Ale tvorba je, že vám všechno klope.

Já vám budu vyprávět příběh z minulého týdne, co se mi stalo, v pondělí jsem byla vyzvednout auto z opravy. Chci vám taky poděkovat, protože jsme dostali dar, dostali jsme peníze na tažné zařízení na Clio, které už je v majetku statku Slunečnice. Vyzvedávala jsem ho po technické a potřebovala jet na magistrát přihlásit to auto na statek Slunečnice. Ráno jsem šla pěšky na Benešák v Teplicích, kde jezdí 112, která zadarmo jede do Hypernovy, já to mám až přes celou tu opravnu, přes celé Teplice. Vedle zastávky na Benešáku byla pobočka Kooperativy a říkám si: „Ježíš, oni mi psali, abych vrátila složenku, ten zelený list, ale mají zavřeno. Jak se tam dostanu, to nevím, budu to muset nějak udělat.“ Hodila jsem to za hlavu. Přijedu do té opravy, vyzvedla jsem auto. Nějakou dobu jsem tam samozřejmě čekala a pak jsem asi v půl desáté vyjela na ten magistrát. Přijedu na magistrát, tam bylo maso. Obrovská místnost narvaná lidmi. Někteří seděli, ale drtivá většina stála, a když se ozvalo takové to čísílko a volali někoho k pultíku, tak se lidi proplétali „S dovolením, s dovolením...“ fakt se nedalo projít. Já jsem si říkala: „Tě prdel, tady budu do večera.“

Tam je pultík, kde si namáčknete číslo, kam jdete, jestli na matriku nebo na občanky. Já jsem si zvolila evidenci vozidel. Fakt nikdy nevím, jaké papíry k tomu budu potřebovat. To mi není dané, ale já vám potřebuji vysvětlit, že člověk, který je sjednocený, se dostane všude okamžitě a střelhibitě. A navíc ještě mají pravidlo, že asi v půl dvanácté ten přístroj přestává plivat čísla, protože oni dodělají věci dopoledne a zase odpoledne musíte přijít a vytisknout si nové číslo. Takže to fakt je až do večera do šesti. V klidu říkám: „No, budu muset.“ Přede mnou si stoupla paní a taky stiskla evidenci vozidel. Cvaklo to, vyjel lístek. Najednou vyjel druhý, třetí, čtvrtý a já jsem se začala bavit, tak jsem se nad ní naklonila a říkám: „Kolik těch aut máte?“ Ale fakt mi bylo dobře. To byla ode mě prdel. A ona: „Jenom šest.“ Já říkám: „To je dobré, tak si to dotiskněte.“ A teď pozor, místo toho, aby šla do té velké auly, kde se čeká, vyrazila do

informací. Říkám: „Kam jde? To nevadí.“ Tak jsem si vytiskla své čísílko evidence a najednou začali volat na té evidenci čísla, a když zavolali třetí a nikdo nešel, tak mi došlo, že to byla ta paní. A v tom okamžiku jsem si všimla, že vedle toho skleněného okénka je lístek, že se musí přistoupit pouze s vyplněnými dokumenty. Říkám: „Aha, ty já nemám, ještě jí zbývají tři auta.“ Tak jsem mazala do informací, tam jsem si vyžádala ty listy, vyplnila jsem je a bylo mé číslo na řadě. To bylo jako sen. Přijdu k tomu okýnku a strčím tam všechny dokumenty.

Já jsem dostala poštou tu kartu, ale přišlo to na statek Slunečnice a v tom zmatku, protože jsme měli pobyt, jsem odjela bez karty, tak mi to Zdenička vytiskla. Dala jsem tam tu vytištěnou kartu, ale jenom na jednom papíře z obou stran. Paní říká: „To já nechci, já chci originál.“ Říkám: „Já ji mám ale na statku u Loun.“ - „Bez toho vám to nedám.“ A zase klid. Já říkám: „Budu muset odjet na statek a pak se budu muset vrátit.“ A najednou ta paní zvedla hlavu a říká: „A kde to máte?“ - „V Kooperativě.“ Ona: „Tady sto metrů, když vyjdete, je pobočka Kooperativy, běžte tam a oni vám vytisknou ten originál.“ Já říkám: „No, ale to zase budu muset mačkat čísílko, že?“ - „Ale to bude dobré, uvidíte.“ A ty oči byly úplně jiné. Říkám: „Tak jo.“ Sbalila jsem všechny papíry, vyběhla jsem ven, běžím do té Kooperativy, tam byla volná slečna. Okamžitě mi to vytiskla a vrátila jsem tam tu starou kartu, kterou jsem ráno nevěděla, kdy budu mít čas vyměnit. Všechno proběhlo.

Vrátila jsem se do deseti minut zpátky a vidím, že u toho ponku je strašně moc lidí. Mačkají to, nic neleze, ale vždycky v tom tak jako zachroupalo. Já říkám: „Tak, to tady budu do odpoledne, to nefunguje.“ Lidi se rozprchli, já jsem tam zůstala, mačkala jsem to několikrát, tak jsem běžela k té paní, co jsem byla u té přepážky a říkala jsem jí: „Prosím vás, ten automat je asi rozbitý.“ Ona: „Možná už nevydává, protože bude poledne.“ Já říkám: „Nenene, v tom chroupe, slyším, jak to tam chrastí.“ Ona: „Já vám tam někoho pošlu.“ Tak jsem se vrátila, lidi to mačkali a zase v tom chrastilo. Pak se všichni rozprchli, já tam zůstanu, koukám na ten automat a najednou přišla paní, z boku to otevřela, vytáhla dlouhý list těch lístků a říká: „Tak si můžete zmáčknot.“ Já říkám: „Počkejte, když budu mačkat, tak mě nikdo nebude volat, protože všechny lístky jsou tady.“ Ona na mě koukla, udělala „Chchch“ a říká: „Už vás volají, běžte.“

To je tvorba! Já jsem tam vlastně byla i s tou Kooperativou asi dvacet pět minut. Vyfluslo mě to ven, bylo to jako sen. Ale pozor, podmínkou je, že vám to nevadí. Ten děj vám nevadí, i když je možnost, že budete čekat do večera, ale je vám to jedno. Víte, že jinou šanci nemáte, že tam stejně musíte být, musíte tam jít, a to většinou člověk nezvládá. Tyto momenty, kdy je najednou něco špatně a vám to překáží. Vám to zkrátka nesmí překážet. Ten pocit vám vždycky hází vaše tělo, že je něco blbě, že je něco špatně. Tak to není. Teď si to dodělám, ať mám dobrý pocit, dneska i maličkost zkrátka dodělám.

Jak z toho všeho ven, když mi to většinou vlastně ani nevadí, protože ani o tom nevím, že je mi to nepřijemné. Skoro všechny pokusy mě léčit mě přivádí do malé deprese z velké deprese či mánie, kterou nevnímám, přestože hodně vadí druhým kolem mě.

Víte, člověk by měl brát sám sebe takového, jaký je, a právo druhých lidí na to, jak mě hodnotí, je zase jejich právo. Je jedno, co si o mně, kdo myslí. Jenom vy víte skutečně, jací jste. Naučíte se i druhé lidi nehodnotit a neposuzovat, protože ani vy do nich nevidíte. Tady si vždycky můžete najít ten obraz z toho zrcadla, rozumíte? To znamená, že se poučím, vždycky se můžete poučit.

Jak by se měla chovat má partnerka, která chce se mnou žít obyčejný život? Chce, abych nebyl přecitlivělý na podněty, věci dokončoval, šel občas na výlet a podobně. Splnil plánované, očekávané a ne se stále extrémně hnal za něčím nebo opačně utíkal před něčím.

Víte, tady by byla dobrá spolupráce. Domluvit se s partnerkou na tom, co ten den udělám. Stačí jedna jediná věc. Pokud vás bude mít ráda, ráda na to přistoupí, protože bude vědět, že to pomůže oběma. To je společný život.

Ivanko, už jsi mne poznala v mánii. Řekla jsi o mně, že jsem přílišný detailista. Extrémně moc mi záleželo na pochopení nějaké tvé věty. Stále jsem se dokola ptal na to samé, až to druhé unavovalo. Mě ne. Při jiné konstelaci hormonů v mé krvi by stejná tvá věta jistě vyvolala opačnou reakci, extrémní nezáměr o to samé. Často žiji pouze v přítomném okamžiku jen tady a teď a dělám či říkám mnohé bez toho, že bych si v ten okamžik plně uvědomoval následky pro mě v budoucnosti. Ne že bych to neuměl vyhodnotit, ale buď nemám čas se nad tím zamýšlet v mánii, anebo nemám chuť a sílu se v ten okamžik nad čímkoliv zamyslet v depresi. Jak něco změnit, když necítím k tomu důvody? Když se nad tím někdy zpětně zamyslím, důvody pro změnu uznávám, přestože je většinou necítím a neprožívám.

Ano, to je hodně náročné, ale udělej si plán toho dne a dodrž ho. To stačí. Začni krůček od krůčku. Nic jiného. Ty potřebuješ mít řád, protože tvé tělo podporuje neřád. To je chaos obrovský. Potřebuješ to dostat do určité roviny a pak se od ní můžeš za nějaký čas odrazit, ale to je mravenčí práce. A neběduj, že to je na léta. V klídku, v pohodě.

Milá Ivanko, obracím se na vás s dotazem, který by myslím mohl být přínosný i pro ostatní. Často mluvíte o tom, jak nás při přechodu Satan bude zkoušet nejrůznějšími způsoby a kombinací s vyšším Já využije věci, které na nás platí. Dnes v noci jsem měla živý sen, ve kterém jsem seděla na židli a proti mně had, kobra. Zvedla horní část hlavy. Byly jsme proti sobě tváří v tvář vzdálené na pár centimetrů.

Já si myslím, že i vy jste občas zažili tyto stavy. Ano, to je potom velice často. My se k tomu dostaneme na konci tohoto dotazu.

Dívala jsem se do jejích hadích očí. Kobra do mých, obě naprosto nehybné. Chvilí jsem dokázala udržet vnitřní klid, ale potom možná i proto, že jsem si řekla něco ve smyslu: „Ty jo, tak to už jsem hodně dobrá,

když to zvládám“, to už si nepamatuji přesně, mě začal ovládat strach. Začal růst. Myslela jsem si, že se zblázním. V tu chvíli se kobra začala pohybovat, blížít se ke mně jakoby se i rozmnožovat, jako by měla více těl najednou. To strach samozřejmě posilovalo a já jsem se s hrůzou probudila a celé tělo jsem měla úplně paralyzované strachy. Samozřejmě mi okamžitě došlo, kdo to byl a proč, protože jsem se šíleně bála hadů. Hned jsem se smála. Musela jsem uznat, že jít na mě přes hady je hodně chytré.

Ano, on je hrozně chytrý. Hmotné Vědomí vás dokonale zná. Vždyť ten čas pod planetou jste si objednali, tak je logické, že zná celou vaši historii. Vaše tělo si pamatuje veškerou minulost, co jste už zvládli a co jste nezvládli.

Je jasné, že v tu chvíli máme strach o hmotnou schránku, že nás kousne, sežere a podobně, ale říkám si, proč se tolik lidí vlastně bojí hadů? Možná lepší pochopení konkrétně tohoto strachu může pomoci ho překonat. Je had symbol transformace, prvotního vyhnání z ráje, hříchu, egoismu nebo samotného strachu, což je vlastně také egoismus, nebo je to jinak? Je za tím něco skrytého nebo je to pouze jeden z prostředků, jak nás strašit? Předem mockrát děkuji za případnou odpověď a za všechny vaše přednášky. S pozdravem Diana.

Vaše páteř je vlastně kanál, který jako člověk využíváte ve svých inkarnacích vždycky k dalšímu posunu. K dalšímu poposunutí se ze života do života. Až vlastně výšku, kam dosáhne vaše úroveň duchovnosti, naleznete až na okraji na hladině hmotné, to znamená v oblasti třetího oka. A ten had se musí prodrat až do takové výšky. Teprve tehdy se spojí vaše hmotné Vědomí s božským Vědomím, s úrovní vašeho původního Bytí, než jste byli obaleni Hmotou. Tento kanál je velice podobný jedinému zvířeti, které tady existuje, a to je had. Ano, on se i hýbe. Mnoho lidí dnes ho vidí, je to vlastně vaše prapodstata. Je to předtvar energie, ve které se pohybujete. A on opravdu musí vylézt po celém tom kmeni až nahoru. Většinou se vám to bude stávat, když v noci vyleze v určité úrovni, kterou jste ještě neuměli uvolnit. Třeba já si pamatuji, kdysi v Chrudimi byla paní, která vyprávěla, když se loučila po přednášce, že týden předtím jí vylezl had pusou ven a pak zase zalezl, zajel. Ptala se, co to má znamenat? Vyjel pusou, protože nemá otevřenou cestu. To je spolupráce hmotného Vědomí s Duchem, kdy vám dává vaše tělo najevo, že máte ještě problém v komunikaci.

Nebo za mnou byla paní u nás na pobytu a říká: „Já mám kamarádku a ta se vás ptá, jestli jí to můžete vysvětlit. V noci se jí zdálo, že jí vylezl z pusy had, rozdělil se na několik hadích obličejů jakoby tlamiček a ty tlamičky vypadaly jako dětské obličej.“ Já říkám: „A nemá nějaký problém v komunikaci s dětmi?“ A ona: „Ona je učitelka.“ Takové to: „Parchanti jedni mizerní, už aby přestali zlobit.“ Ano, každé dítě má nějaký svůj děj. Já učím proto, abych jim ukázala, jak se mají lidé chovat. Máte mít pravidla. Ale jak prožíváte vnitřní odsudek, jste v prdeli jako německá říše. Proto hadi. Ano, had tady reprezentuje strach. Strach je základní, negativní emocií a je nejsilnější. Ano, máte

strach ze smrti, strach z druhého člověka, strach z okradení, že přijdete o majetek. Hmota vám hází hodně podnětů ve jménu strachu a had je toho symbolem.

Ivuško milá, již několikrát jsem byla ve stavu, kdy jsem ti už šla psát o konzultaci, ale vždy mě to zdrželo, že s tím si přece poradím, že není třeba psát, když lidiček, kteří v tom opravdu plavou a potřebují tě, je mnohem více. Je jich tolik. Prošla jsem si stavy, kdy mi bylo fakt zle fyzicky, že jsem se již skutečně vzdala života i své hmoty. Tyto stavy jako by zázrakem pominuly.

K tomu dodám, vydržte, prosím vás. Ano, bude vám teď strašně špatně. Někomu třeba i několik měsíců, několik týdnů, někdy i rok. Vydržte. V minulosti jste dělali tolik odporů. Když se podíváte zpětně dejme tomu před sedmi lety, kdy mě nikdo z vás neposlouchal, protože jsem ještě nebyla venku, dneska jste úplně někdo jiný. Měli jste to v sobě připravené. Čekali jste na tyto informace a pozor, to nedělá Iva, vy to víte. Dělá to vaše vlastní Vědomí, které spolupracuje. Iva je stejnou jednotkou hmoty jako vy. Jsem plášť vašeho Božství. To je všechno, co se odehrává.

Proto mám obrovskou radost, když jste včera přijeli, to bylo nádherné pro mě, protože jste fakt přijeli za přáteli. Už jste všichni úžasní, že si mě nevyvyšujete a mně se obrovsky ulevuje. Já vám za to moc děkuji.

Prošla jsem i stavy, kdy jsem brala veškeré noční návštěvníky své ložnice jako dar a děkovala za ně a také to ustalo. Ale asi je stále co přijímat. Syn si našel bulku a momentálně řešíme lékaře a uvidí se, jak vše dopadne. Má to v oblasti srdeční čarkry. Je dospělý, 24 let. Vím, že to je jeho cesta. Zatím mi dobře není, ale pracuje to. Je snad další level našeho vzdání se hmoty a života, vzdát se hmoty a života našich dětí? Přijde mi to tak, ale je to zatím to nejtěžší vůbec. Ivanečko, opatruj se. Těším se, že dorazíš 1.9. do Pardubic. Vím, že zájemců bude mnoho, ale kdyby byl čas na kafičko, posezení, budu ráda. Hlavně tě uslyším naživo.

Ano, musíte se vzdát veškeré hmoty. Pozor, děj je nastaven tak, že skutečně se vůbec o nic nejedná. To už víte. A musíte vědět, že i vaše dítě má stanovený osud a je dobrý přesně tak, jak je. A jestli má odejít, tak odejde, i kdybyste se bránili zuby, nehty. Ale věřte mi, že už je připraveno, jestli to dokážete nebo nedokážete. A když to dokážete, okamžitě to zmizí. Zjistí se, že to je třeba tuková bulka nebo se najdou různé varianty, kdy ten člověk si něco potřebuje prožít. Jestli v minulosti někoho nenáviděl, pokud by to byla skutečně rakovina, ten člověk si musí uvědomit spoustu věcí i z minulosti, což je pravidlem, to víte. Dopady si musí sklidit i to vaše dítě, které vypadá pro vás jako dítě, ale jste Vědomí veškerého dění planety i svého dítěte. A pozor, jste přikrytí jednou jedinou hmotou, která vypadá jeden jako váš partner, druhý jako vaše dítě, třetí jako přítel, čtvrtý jako „nepřítel“ jako někdo, kdo vás třeba nesnese, nemá vás rád. Jsou různé varianty, které potřebujete prožít. Teprve když zjistíte, že je to všechno iluze, všechno se zarovná. A to iluze je, to zjistíte, ale tohle si potřebujete prožít.

Milá Ivanko, srdečně tě zdravím. Děkuji, že jsi a že jsem měla v plánu tě dostat. Poslouchám tvé přednášky čtyři roky. Určitě mi některé přednášky již unikly, ale jestli jsem pochopila správně z tvého povídání, život v České republice je v podstatě jakoby za odměnu, v lékařské péči, v ekonomickém systému. V jedné z posledních přednášek zmiňuješ také nepříjemnou historku s tvou dcerou na pohořelosti v zahraničí pro srovnání, jak jsme na tom v České republice dobře.

Ano.

A tady bych se chtěla zeptat, čím to je, že v Česku je taková vysoká platová diskriminace žen, tolerovaný sexismus a sexuální obtěžování, například sexistické reklamy, chování politiků a celebrit. V mezinárodních srovnáních vykazují české ženy obrovskou platovou mezeru ve srovnání se západními zeměmi, ale i s některými východními zeměmi, například bývalý ruský blok. Co se týče takzvaných šťastných zemí, velmi dobře vycházejí v mezinárodních měřeních genderové nerovnosti skandinávské země, například Švédsko. Proč si prosím myslíte, že navzdory svému ekonomicky a politicky podřadnému postavení (papírově samozřejmě je vše v pořádku, v realitě však nikoliv) se máme my české ženy nejlépe. Respektive, že máme být rády, že žijeme v České republice. Proč není pro české ženy lepší život například ve Skandinávských státech se špičkovým sociálním systémem, neexistující chudobou a extrémně minimální genderovou nerovností. Víte, já jsem svou diplomovou práci napsala před sedmnácti lety o platové nerovnosti žen v Evropě a zdá se mi, že jsme se skoro vůbec nepohnuli. Děkuji. Krásný den Kamila.

Vím, co teď řeknu a jsem zvědavá, jak budete reagovat. Protože jste se tady narodili. Pokud chápete, o čem mluvím, uvědomte si, že každý z vás jste si zvolili místo v jakémkoliv státě. A tam jste správně. I kdyby tady byla obrovská mizérie, máte přijmout podmínky. Dřív jsme tady měli čtyřicet let železnou oponu, což bylo pro vás blahodárné, vývojově obrovsky nutné prožít tyto věci. A docela veliké procento lidí se naučilo tady žít v pohodě, přestože nemohli cestovat, nemohli podnikat, nikoho třeba nepřelezli, kvůli politickým důvodům se nepřekabátili takzvaně, to znamená, nežili dvojitý život. Doma pomlouvali komunismus a přitom sloužili někde, protože se vnutili do toho systému, aby ty peníze měli.

Vy jste tady byli velmi prozkoušeni různými způsoby. To všechno souviselo s přípravou na tuto dobu. Ano, bylo nastaveno, že ta doba padne, ale v té chvíli si mnoho lidí, kteří tady žili, představovalo svobodu jinak. Drtivá většina lidí si svobodu napasovali na takovou tu ekonomickou svobodu, to znamená hodně si všeho nahrabat, otrhat, něčeho zneužívat nebo i něco vytunelovat, co jim nepatřilo. Pak tady byl obrovský nárůst takových draků, kteří to dělali. Svoboda není v tom, mít dostatek peněz. Já vás učím se sjednotit. I když budete mít minimální plat a budete spokojení, budete dostávat vše v pozici svatého Grálu. Teď jsem vám vyprávěla příhodu, jak jsem se dostala na

magistrátu k tomu vyřešení, a tak se vám bude řešit večere, oblékání, auto, všechno. Nepotřebujete vydělávat peníze v tom smyslu, jak vy to chápete.

Dívejte se. Iva, kdyby byla posazena do jakékoliv země, tak tam bude spokojená. Ale ona měla být tady, protože vy tady jste připraveni. Máte si vážit toho, co máte, protože to není o hmotných věcech. Není to o tom, jestli vyděláváte 20 000,- nebo 60 000,-, ale je to v tom, jestli jste s tím spokojeni. I člověk, který bude mít šedesát tisíc a bude mu to málo, bude v prdeli. Tady jde o princip, který jsem vám přinesla. Neposuzujte to jenom z té vnější stránky, která vypadá jako konstrukce. Ano, samozřejmě, třeba Skandinávie má docela hodně vymakaný sociální systém, ale to má taky dost lidí. Uvědomte si, pokud tady bude někdo nespokojený, i když bude systém pracovat, tak ho nepřijme, vyflusne ho. A mnozí se budou divit, jak to, že se nám to mohlo vymknout z ruky. Ano, ten člověk si to zaslouží. Tečka. Chovejte se tak, abyste si zasloužili všechno dostat. To znamená, buďte skromní. Má vám stačit málo. Tím to necháváte světu, ale sami si to zároveň od světa dáváte. To je potřeba pochopit. Nekoukejte na to, co říká Iva ústy z toho běžného lidského hlediska. Musíte to vidět z vnitřku, z Ducha.

Ahoj Ivanko, potřebuji slyšet tvou radu. Mám šestnáctiletého syna, který byl vždy úžasné dítě. Hodně jsme si povídali. Je nadměrně inteligentní. Od útlého dětství je jiný, ale vždy úžasný. Poslední rok je to ale strašné. Už nemůžu a fakt nevím, jak reagovat. Přiznal se mi, že kouří a říkal, že proto, že neumí v tomto světě žít. Neumí vycházet s lidmi, nechápe vztahy mezi lidmi, má hrozné stavy, je mu někdy až fyzicky zle, a že by neměl problém vzít si život. Někdy mám pocit, že je to na mě jen hra, ale co když ne? Nevím, jak mám reagovat. Zda mu mám zakazovat ty cigarety nebo dovolit a nechat tak. Říkal, že si shání brigádu, aby měl na cigarety. Vím, že je vše dané, ale já fakt nevím, jak mám reagovat, zda mu dovolit brigádu po dobu školního roku, cigarety, jak s ním komunikovat. Je to puberta. Ale když on sám sebe považuje psychicky labilního, problémového, že nemá problém vzít si život, těžce se matce poslouchají takové slova.

Ano, ale i on si přišel pro své zkušenosti. Když mu zakážete cigarety, tak vás stejně neposlechne, pokud bude chtít kouřit. Vzpomeňte si na své mladá léta. Tisíckrát jste mohli slíbit rodičům, že to neuděláte, ale pak jste si stejně udělali svoje, protože jste si to potřebovali prožít. Každý potřebuje ten zážitek. A jestliže on aspoň má dobrou vůli k tomu, že si na ty cigarety půjde vydělat, dobře, ať si je jde vydělat a ať si takto peníze vyhodí z okna ven. Je to jeho zdraví, ale pozor, každý sám za sebe se musí jednou naučit být zodpovědný. A ta práce mu možná otevře oči. Vy máte jedinou šanci aspoň to přijmout a vidět to jako pokrok. Ano, práce osvobozuje. Možná mu tam dojdou jiné věci, že třeba ty peníze může využít jinak. Může si koupit třeba kolo nebo lezačky, kdyby chtěl lézt jako horolezec. Jsou různé varianty. Potká jiné lidi a práce by ho mohla trošičku uzemnit, protože on si tak lítá v tom vzduchoprázdnu. Lidem, kteří nic nedělají a jenom si zoufají a chtějí si sahat na život, práce určitě nějakým způsobem pomůže, aspoň se uzemnit. Hodně s ním mluvte, bude to důležité, ale osud je hotový. Osud je hotový, jo?

Ahoj Ivanko, Míša začíná poslouchat už i tebe. Chce přijít už i na přednášku v Košicích, i když teď nemusel. Vidím, že se začíná měnit a hledat. A když tak na to odepiš nebo ne nebo na besedě odpovíš v Košicích. Děkuji.

Takže první otázka od Míši.

Jsou inkarnace v tomto světě omezené určitým počtem? Když se počet dosáhne, zkrátka Duše přestane existovat? Nebo se člověk může trápit donekonečna v tomto 3D? Touto otázkou bych chtěl přímo navázat na vývoj na Zemi. Historie říká, že vícero civilizací si samo zničilo svou existenci svou blbostí a byly to duchovní, vyvinuté bytosti. Když by i nastalo něco takového v dnešní době, čemuž se ani nedivím při současném směru obyvatelstva, a část lidí by přežila, museli by začít takzvaně od začátku a o to hlouběji a vzdáleněji by se dostali z duchovního hlediska? Nebo když bych se opět narodil do tohoto světa, tak celkový život by mohl být náročnější, protože bych se nemusel dostat k informacím, ke kterým se dostanu dnes.

Je vidět, že tento chlapec nemá moc naposloucháno, ale já to vysvětlím samozřejmě, protože i tyto otázky jsou velmi důležité. Ano, v minulosti tady byly docela vysoké civilizace, ale všechno probíhalo v časoprostorové křivce planety, v době, která přináleží 3D prostoru. To je doba, kdy vaše Vědomí jako jediného Boha se obalilo hmotou planety. Napřed se uceluje v 3D jediná hmota planety jako jediný Bůh. Později ve vyšších dimenzích se přibírají další oblasti, to znamená iluzorní prostory planet a každá vyšší a vyšší toho Boha má ve větším iluzorním prostoru. V poslední dimenzi už jste vším. Pozor, v současnosti, i když jste tady jako Duch malý, jste současně celým tím vesmírem, což dneska nevíte, ale vy to právě objevujete. V každé dimenzi zjistíte, že jste pořád větší a větší částí.

My teď budeme mluvit o 3D a i Mayové dokázali už kdysi dávno vypočítat dobu, kdy se přesuneme do vyšší dimenze. Ano, do jiného Vědomí. Stav 3D znamená, že člověk jako bytost tady nežije moc dlouho inkarnací, má mnohem více inkarnací v kamenných tvarech, rostlinných a živočišných. Ale po určité době se dostanete do lidského těla a vždycky se dá vypočítat délka trvání časoprostorové křivky, to znamená doba letu planety v dané dimenzi. My jsme v roce 2013 na jaře překročili tuto hranici, ale okolo této hranice ještě existuje taková vstupní předsíň a pak je záhlaví. To je zhruba třináct let, asi do roku 2025, 26 ještě budeme v takzvaném meziprostoru, to znamená 4D bráně, kde se objevují oba dva typy Vědomí. Je tady drtivá většina lidského Vědomí, které je ve 3D, a malinké procento lidí, kteří jsou schopní uvědomit si, že jsou něco jiného než tělo a jméno. Záleží to na počtu zkušeností, které naberete v časoprostorové křivce.

Do té doby veškeré civilizace, byť byly strašně vysoké v technické úrovni, byly všechny ve 3D. Atlantida měla pouze magické fáze. Atlantida zahynula proto, že bojovala černá magie proti bílé magii. A atomová bomba všechno zlikvidovala, přestože tam ti lidé už byli na vysoké úrovni, ale byla tam pýcha. Mnozí z vás tam v tu dobu žili. Vy si všechno

tady samozřejmě zopakujete. Žili jste v mnoha civilizacích, třeba už neexistujících, protože nikdy vás tato planeta nepropustila. Propustí vás jedině tehdy, kdy vaše hadí síla dojde v počtu lidských inkarnací až do třetího oka, projdete si fázi černé a bílé magie, které jsou těsně pod třetím okem, a pak se vám zastaví odpor na jakékoliv čakře od jedničky do pětky. Nesmí tam být žádný odpor k ničemu. Proto se musíte vzdát i svých dětí, jak jsme o tom teď mluvili. Veškeré hmotné děje jsou pro vás jenom pastí. Tehdy se sjednotíte. To znamená, jste veškerým Vědomím na jedné planetě.

Do této chvíle ale vzrůstá populace na planetě. Vezměte si, kolik lidstva tady bylo před sto tisíci lety a kolik je tady dnes. Počet obyvatel narůstá obrovskou rychlostí, protože se zkracuje inkarnační doba. Hodně lidí mi píše: „Jak to, že je tady tolik lidí?“ Dříve jste se inkarnovali po dvě stě padesáti, tři sta letech. Dneska tady můžete být třeba už po dvou letech nebo do roka. Návraty jsou rychlé, protože ta hmota je jediná, ale její části se množí tak, jak stárne vývojově planeta, protože se včleňuje. Vezměte si, když dožijete jako zvíře, můžete dojít do prvních životů jako člověk, takže se vsunujete vždycky do další třídy. Třídy se posunují jakoby se doplňují vyšší třídy. Je to strašně chaotické pro běžného člověka, že si to neumíte představit, ale děje se to správně. To znamená, že tady si člověk zažije úplně vše a vždycky jde vzhůru, nikdy nejde zpět.

Ano, vy jste si museli zažít nějaké dramatické inkarnace a třeba jste žili i v té Atlantidě a dneska jste připravení po mnohých dalších inkarnacích k tomu, že už nebudete proti ničemu bojovat. Už jste schopní pochopit, že druhé lidské tělo ještě jedná tak, jak jedná, byť proti společnosti, ale jedná tak, protože on to udělat musí.

Nejdůležitější informací, kterou jsem jako Iva přinesla, je, že DNA patří planetě a má svůj vývoj neměnný. To je to divadlo, které se odehrává. To je scénář a vám vyhovoval. To znamená, jakákoliv dramatická scéna, která vás v životě postihne, ať je to nemoc dítěte, ať je to nějaká dramatická situace v partnerství nebo v rodině nebo kdekoliv na světě, ať je to cokoliv, je vaše. Těžko říct bílému mágovi, že on chtěl, aby někde byl teroristický útok. Ale je to tak. Vy jste si oblékli děj s celou planetou na sebe a bez této informace byste k tomu aspoň v představě nemohli nikdy dolézt a nemohli jste to pochopit. To je hodně důležité.

Jaký má spád obyvatelstvo z duchovního hlediska? Kdysi lidé duchovně kvetli, dnes je to naopak. Jsou navázání na materii. Když si vezmeme, že se zrodí Duše, která přijde na svět do 3D duchovně vzkvétající společnosti, jak je možné, že následující inkarnace upadají více do materie a Duše se z ní musí vyhrabat, aby se nazpět do duchovního čistého myšlení dostala?

Ale to už jsem vlastně zodpověděla. Já to ještě trošku doplním. Pamatujte si, vy nikdy jako jedinci nejedete níž. To je iluze. I kdyby ta společnost, ve které dnes žijete, byla horší, vy tam jste správně a jste prozkoušení tou společností. Až když to ustojíte, obstáli jste. Proto je to neviditelné, svět 3D má chaos. Nikdy se v tom nemůžete orientovat. Ale uvnitř jsou jednotlivci, kteří to prožívají podle svého cítění a je to pro ně nejvhodnější prostředí. Kdysi se mě někdo ptal, jak jsem se mohla narodit v severočeské uhelné pánvi, když tam bylo tolik kriminality. Za první republiky tam přišlo hodně Slováků a

Romů, samozřejmě šli tam za penězi, protože tam byla práce. To bylo pro ty lidi důležité, šli se tam uživit. Horníci za doby totality byli preferovaní, brali třikrát, čtyřikrát víc, než byly běžné platy a hned po výplatě peníze prochlástali v hospodě. Oni si tam eliminovali stresy, které měli při té těžké práci, ale o tom jsem vlastně před chvílkou mluvila. Ano, mně tam ten život nevadil. Já jsem milovala i Romy, kteří kolem mě byli, i lidi, kteří byli v jakékoliv společenské hladině. Vy tam prokážete, že s těmi lidmi umíte žít. Ale jakmile to odmítáte, tak si to k sobě přišijete. A už to běží. Všechno zaplatíte. Takže naopak. Člověk jako jedinec musí být mistrem a mistrem je, když ho hodíte do nějaké dramatické společnosti, abyste prokázali, kdo jste.

Kdysi mi psala jedna žena, že už se cítí dobře, nic jí nevadí a myslí si, že je optimista. Ale najednou bědovala, že v práci jsou všichni pesimisti. Já říkám: „To bys měla přehlížet, nemyslíš? Tobě ještě překáží a myslíš si, jak je špatné, že oni jsou pesimisti, jsi v pytlí. Musíš vidět, že to je jejich role, proto v tu dobu musí dělat pesimismus. Ale hlavně, jestliže ty dokážeš zůstat optimistou a kolem sebe máš třeba sto nebo deset nebo to je jedno, kolik v té práci máš pesimistů, a dokážeš si udržet nadhled a nebědovat, pak jsi mistr. Jakmile tě to srazí, tak patříš k nim.“ To si člověk musí uvědomit.

Pokud existuje víc 3D materiálních planet a my se po čas inkarnací přesouváme z planety na planetu, abychom duchovně postupovali, znamená to, že existuje jeden jediný Bůh, Lásky, Universum, který je stvořil? Avšak dostal jsem se k informacím, že Duše jako individualita v určitém vysokém duchovním vývoji začíná tvořit. Může tím pádem vytvořit planetu se živými bytostmi, což znamená, že jako částka Boha, která tvoří, je považována za Boha obyvateli vytvořené planety?

To je zkreslená informace, v tom má Míša guláš s bramboračkou. Na začátku 3D, ve 2D takzvaně, to je krátké období a v každé sudé dimenzi se tvoří vždycky planeta. Je to tím, že zchladne ta materie a je schopná se vytvořit a zjevit se, to znamená, že na začátku 3D se kolem určitého množství rozsahu Vědomí obalí planeta-hmota. Letí a má svou délku časoprostorové křivky a v této době se to Vědomí považuje jenom za hmotu. Napřed je to hmota, která je hodně převažující, když se ještě nehýbete. Pak nabíráte mechanickou energii, pohybujete se, začínáte jíst, samozřejmě vstřebávají už rostliny do sebe živiny, hmota žere hmotu. Ano, to je jediné, co se tady odehrává.

Pak také ve hmotě existuje takzvaně zákon silnějšího. To znamená, že slabí jedinci odumírají a jsou sežráni silnějšími, což se děje i v lidském světě, to vy víte. Ale je to také prezentace toho, jestli jste Duchem nebo jestli jste závislým na Satanském způsobu myšlení, kdy podléháte kultuře, která ve společnosti je a převažuje, a drtivá většina lidí dělá to, co dělají všichni. Vývoj se odehrává naopak v tom, když jedinec najednou pochopí, že to už dělat nechce a jde jiným způsobem. Tito lidé jsou napřed odsuzováni, je na ně ukazováno prstem, že jsou špatní, že jsou divní, ale později se to začíná přelívat.

Vy jste tím důkazem. Jste připraveni na změnu. Od roku 2013, když jsme přešli, tady je první várka Vědomí. To jsou lidé, kteří mají hodně zkušeností, zastavuje se jim odporový systém těla a potom se stávají takzvaným Duchem. Tehdy zaniká Duše, která

doposud byla považována za Duši z hlediska rozdrobenosti, protože Duše je část Ducha, která nemá dost zkušeností a je navázána na inkarnace v hmotných tělech. Jakmile ale je stupeň nebo doba té Duše splněná ve hmotě, pak zjistíte, že jste Duchem, že jste vším. Že všechny inkarnace byly vaše. Nejenom ty, které vám ukazovalo hmotné Vědomí v bílé a černé magii, kým jste byli. Ale vy jste nikdy nebyli tou hmotou ani jménem, vždycky jste byli Vědomím, což je pokrok zjistit. V této době je to pokrok. To znamená, že zjistíte, že jste vším. Jste celou planetou. A teprve tehdy vás ta jedna jediná planeta vypustí.

Od této chvíle, teprve v 5D Vědomí, kdy víte, že jste Bohem, se smíte pohybovat i po jiných planetách. V příští inkarnaci můžete zůstat tady nebo si můžete odžít jiné planety. Tady bude zase hodně jiných DNA, které si pak zvolíte. Do této chvíle jste měli jednu jedinou DNA této planety a ta má svou paměť. Teď se odehrává takzvaná křeč těla, křeč Satana, který vás různými způsoby zadržuje. Je tady určité procento dětí nebo i dospělých lidí, kteří si vzpomínají na to, že žili na jiné planetě. Prosím vás, hmota má paměť pouze do minulosti. Když vidíte směrem do budoucnosti, smíte zahlédnout program v DNA, ale neexistuje to z jiné planety. To znamená, že děti, které mají sny nebo vize, že žili někde jinde a odmítají být tady a stýská se jim po jiné planetě, podléhají iluzi, je to vize hmotného těla, které chce, aby měli nějakou nespokojenost.

Vezměte si, jak já se sem narodila. Já jsem si to přála samozřejmě, byla jsem i vybrána, byla jsem účastna takzvaného výběru, který mě sem poslal. Protože jsem vyhovovala pro tuto planetu jako Vědomí. Ale od začátku, i když jsem nesměla mluvit, mi tu bylo dobře, protože jsem věděla, že to je moje vůle Boha a šla jsem za svou rodinou. Než se ucelíte, považujete za ohrožení, kdyby sem přišla jiná civilizace, budete se jich bát. Když nebudete scelení, nemůžete přijmout jiné Vědomí. Ale ten, kdo se sem vrátí a ví, že je tu doma, že to je ten samý Bůh, jde za svou rodinou a ví. Zním spoustu dětí, které to měly a pochopily, že teď mají milovat rodiče, ke kterým se narodili tady, protože jestliže se narodili a inkarnovali tady, tak sem patří a byla to jejich vůle. A jejich psychické problémy se začínají obrovsky měnit a začínají si uvědomovat tu realitu. Ano, když jsem tady, mám žít to, co je tady. A nebudu vnímat, co mi předhazuje moje tělo za vizi. Nebudu po nocích bědovat, že jsem někde jinde, než jsem měl být. To je odpor jako prase a vládne tělo toho Vědomí, které teď to tělo nosí. To je potom hodně dramatické. Zapomeňte na to, že jste se mohli inkarnovat někde jinde. Ne, to nejde, neexistuje to, ve 3D to není možné.

Ivanko, prosím o objasnění: Když jsme Vědomí a v tomto těle jen bydlíme, po smrti máme my jako Vědomí, jaký tvar, jsme jen pára, silueta nebo vypadáme v aurickém těle tak, jak jsme vypadali po část života? A do kdy budeme ještě takto vypadat? Ještě do další inkarnace? Jsem silnější, mám odstávající uši, větší nos, nerada bych po smrti zase takto vypadala. Můžu si jako Vědomí změnit tvar a vizáž? Děkuji. Blanka.

Jakmile nepřijmete to, jak vypadáte teď, tak se vás to bude držet. A uvědomte si, že vy jste Vědomí, nikdy jste hmotou nebyli. Jestliže já v některé inkarnaci dostanu tělo, které mi nevyhovuje, a furt k sobě mám nějaké výhrady, tak si pište, že tento odpor se

oblékne v další inkarnaci na vás zase. To znamená, že zase se nebudete sama sobě líbit. Milujte se. Vždyť jste Vědomí. Vy nemáte s ušima a s tím nosem nic společného. To je pouze součástí odporu, který jste vlastně chtěli prožít. Proto se máte mít rádi. A pozor, máte mít rádi i druhé. Nebudete se smát druhému člověku: „Hele, ten má tři pneumatiky nebo ten je takový a makový.“ Já si pamatuji nedávno na Grelušku. Já jsem měla před dvěma lety narozeniny, přijela mi popřát a strašně jsme se nasmály. Dneska vypadá jako modelka, už zhubla, ale předtím se jí to nedařilo. A říkala mi: „Já už to vím, mně to došlo. Já jsem kdysi odsoudila souseda, který byl strašně tlustý a žral jen hamburgery. Já dneska furt jím hamburgery a vypadám jako on.“

Ano, přesně tak, protože vy jste všechno. Jste vaše tělo i tělo druhých lidí, protože to je pokrývka, která vám vyhovovala. Jste hlavně Vědomí. To znamená, jestliže na druhém těle uvidíte něco nehezkého, začne vás to postihovat. Je to logické. Dnes je doba na to. Dříve byla doba nejvyšší éry, to je tak dvacet, třicet let zpátky, kdy tady vládla bílá magie a černá magie, která má i nyní velký rozsah, samozřejmě, ale vy už se začínáte od toho klonit, protože si to k sobě nepřipustíte. Jakmile jste pokorní, tak na vás nikdo z magických kruhů nemůže. I kdyby běsnil na vás jakkoliv. Střílí sám na sebe. Hmota totiž může vystřelit jenom na hmotu, nemůže dostřelit na Boha.

Psala mi žena, že miluje svého muže. Mají spolu dvě děti. Její muž byl vždycky spolehlivý, perfektní, ale najednou se začali odcizovat. Začalo to tím, že začal pracovat daleko. Dojížděl domů nejdřív po týdnů, pak jednou za měsíc. Dneska už se nevrací, přespává u nějaké kolegyně v práci. Tvrdí, že to není ten důvod. A říkala: „On má jiné oči, je to někdo úplně jiný.“ A ta žena byla u někoho, asi u nějaké bílé mážky, která to řešila a říkala, že jeho kolegyně dělá na něj nějaké černomágovské rituály. Toho je teď tolik. A jak z toho ven? Vy potřebujete, pozor, teď to řeknu drsně, vy to víte, milovat tu sokyni. Já sama jsem zažila tyto věci a měla jsem v okolí i hodně lidí, kteří to prožívali, speciálně žen, kdy druhá žena opravdu třeba dělala voodoo pod postelí toho partnera a odtahovala ho od rodiny.

Potřebujete, aby na vás ten člověk nedosáhl a mohli jste „vybojovat“ tělo svého muže zpátky. Musíte tu ženu milovat. To znamená, že nesmíte mít proti ní vůbec nic. Že je špatná, nesmí vám vadit její chování, musíte respektovat to, co dělá. Nesmíte litovat ani nenávidět, posuzovat, kritizovat. To samé v situacích. Vy budete jenom v klidu žít a dělat mechanicky to, co vám bude dovoleno. Musíte vydržet nějaký čas a svého muže získáte zpátky. Druhá žena posílá nejenom věci na vašeho partnera, ale posílá i na vás. Potřebujete odolat, pak se všechno změní. Černí mágové mají vůli úplně v iluzi.

Já vám budu vyprávět příběh anonymně, jak jsem slíbila. Jsou to lidé, kteří jsou mi blízcí. Zkuste si představit: mladá žena v cizině, Češka, dvě děti. Já vám to potřebuji vyprávět, protože tady pochopíte, jak jsou mágové v iluzi, že mágují. To je asi deset let zpátky, kdy malému chlapci bylo asi devět let a bylo mistrovství světa ve fotbale. Hráli Češi s Turky nějaké semifinále nebo ještě něco jiného, nevím, tam se jednalo o to, aby ti Češi prošli a aby Turci prohráli. A to dítě z poloviny je Čech a z poloviny jinostranec. Ona mi vyprávěla a po letech jsme se nařehaly: „V tu chvíli to byla pro mě darda. To byla rána.“ Češi začali vyhrávat 3:0, šoupli tam tři fíky a ten malý se začal nudit. Jak ho to nebaví, mamince říká: „Hele, teď udělám, že Češi dostanou gól.“ A

máma říká: „Prosím tě 3:0“ a už bylo asi dvacet minut do konce, on si stoupl před televizi, udělal takhle, prd, dostali jsme gól. Máma: „Haha, to nemůžou stihnout.“- „Jo?“ Prd, byl tam druhý. A to už začala teda nabírat a říká: „Nech toho, ty parchante.“ Jenže on říká: „Já chci, aby bylo prodloužení.“ Prd a byl tam třetí. Začala rvát: „Ty parchante mizerný. Mazej spát.“- „Nééé, já jsem se chtěl dívat.“ Teď nudle, scéna, manžel do toho: „Ty, nepřeháníš to?“ Scéna hrozná.

Tak pozor! Vidíte, děj je nastavený. Bylo jasné, že ten mág si prohlíží, co bude. On to neví, ví to jenom podvědomě. A děj je nastavený. On si jenom myslí, že to zvládne ovlivnit. „Takhle zamávám rukama a bude gól.“ To je podvrh. Je to zpětně. Je to zamazané, proto mágové, kteří si myslí, že tady někdy něco udělali a prosadili svou vůli, jsou úplně v háji. Ale ta zkušenost je dobrá. Prosazoval tu svou zdánlivou vůli a pak dostal dardu. Už se nesměl koukat na fotbal a musel jít spát a brečel, ráno měl opuchlé oči a všechno možné. Po letech jsme se smály, ale předtím říkala: „To bylo strašné. Já jsem trpěla jako zvíře.“ Já říkám: „Proč? Nech ten průběh být.“ Ti kluci žijí jenom fotbalem. První je fotbal, pak dlouho nic, pak zase fotbal a pak teprve ostatní věci života.

Vrátím se k otázce, já jsem paní ještě neodpověděla. Nejlépe uděláte, když se smíříte se svým tělem, s ušima, s nosem, se silou vašeho těla tak, jak je. Pamatujte si, vy nejste žádná pára ani nic, jste blažené nádherné Vědomí, které se navrácí. Ale protože existují v takzvaném podsvětě určité úrovně, do určité síly, kdy vás ovládají ještě Démoni, to znamená zlo, to je ještě hranice, která je zlá, si prožíváte ještě nehezké věci. Ale z toho už jste venku. Vy už jste si přešli i přes hranici dobra. I ta hranice dobra musí jednou zmizet. A to je velice náročná cesta. Proto dneska má rozmach bílá magie, která hodně bojuje za dobro.

Nedávno mi psala jedna známá z Irska, že komunikovala celá léta s chlapcem z Prahy, který mě absolutně nesnáší. Věnuje se meditacím a vysvětlovala mu ty pozice a říkala mu, ať nepíše, protože na mou odpověď, kdy jsem mu vysvětlovala věci tak, jak jsou, přišlo deset odpovědí jiných. To ten člověk nemůže, nemá šanci pochopit. Znáte to třeba z FB, občas někdo se tam objeví. Ten člověk neví, že stav Boha je bez odporu. Jak může mít Bůh odpor? Odpor k něčemu, co se tady děje. Ten odpor patří hmotě. To znamená, ta hmota ho převálcuje do stavu, kdy útočí na pomyslné zlo a neví, že to zlo vytváří. On bojuje. Vy se dostanete z těchto kolotočů jenom tím, že se nepřidáte k žádné straně, ale vy sami za sebe jako jedinec konáte správné věci, jaké mají být.

Planeta je jedna jediná bytost. A teď si vezměte, kolik buněk z té bytosti vypouští toxiny. Bojuje sama proti sobě. Vy jste první oblast v té tkáni našeho světa, která je schopná už ty toxiny buď úplně zastavit, nebo minimalizovat na minimum. A to je přerod Vědomí. Jinak se k tomu nedá dostat. Teprve ve vyšších podsvětních částech už máte tvary, protože nejste schopní úplně o svůj tvar přijít. A taky proto se vám děje, když umíráte, odlétáte kanálem, což je vlastně páteř, to je ten areál hadí síly, a vaše hmota má paměť, proto ty tváře v paměti hmoty vám evokují, že vám jdou rodiče naproti a přátelé, co už jsou na druhé straně. Tak to není. Člověk, který je sjednocený, už nepotřebuje tyto iluzorní stavy prožívat, ten už si jde jako světlo jenom sám za sebou. Odžil si svoje.

Inkarnace tady samozřejmě pokračují. To byla iluze 3D. Vezměte si dneska, když uvidíte vy, kteří mě posloucháte léta, film, jak tam sedí mniši a usilovně meditují, to je odpor jako sviňa. Ti lidé už tu nechtějí být a furt usilují o to, aby se už nemuseli zrozovat. Mají smůlu. Budou se zrozovat i v 5D, v 6D, v 7D, ještě to půjde hodně rychle. A budete potřebovat hmotu, která bude řidší a řidší ještě v mnoha dimenzích. Protože potřebujete prožívat děj. Proto jako Božství jste si tyto vývojové fáze všechny zvolili. Je to nádherný proces. Drsné to bylo ve 3D, ale teď už máte před sebou věci krásné.

Poslouchala jsem včera Kladno, asi se na můj dotaz nedostalo. Nevadí, třeba jindy. Chtěla jsem ještě doplnit svou otázku. Mají se lidé, kteří jsou tak zvaně koučové, píšou knihy o vztazích a radí lidem ohledně partnerství, viz třeba „Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše“, považovat za bílé mágy?

Tak a teď jsem v pytlí, protože já jsem to nikdy nečetla. Já si myslím, že ženy mají jiné myšlení, jsou emocionální. Já jsem tyto knížky žádné nečetla, ale pamatuji si, viděla jsem kdysi takové video, kde pán ukazoval, co se odehrává ženě v mozku, a to byla děsná prdel. To jsem se chtěla od začátku až do konce, brala jsem to jako strašnou srandu, ale nepovažovala bych to za mágovství. Akorát se člověk snaží přijít na to, proč jsou ženy jiné než muži, ale patříte k sobě. Vezměte si, že to nejste vy. Vy jste jediný Duch, který si oblékl vlastně v tom partnerství ten opak. A pozor, co nemáte vyřešeno, se potřebuje dořešit zase v dalším životě a pokračuje se dál. Pořád se přibližujete a přibližujete. Protože vy sami, vaše skutečná realita není pohlaví. Vy jste bezpohlavní bytosti. Pohlavní musí být pouze tělo, které se rozmnožuje, aby se planeta splétala dál.

Takové semináře, je to hodně na internetu, ty ženské a mužské kruhy.

Já jsem to nikdy nečetla, neslyšela, ale oddělovat ženy od mužů je absolutně abnormální, protože vy musíte spolu existovat. To je logické. Jak by se hmota rozmnožovala? Kdybyste se rozhádali, neměli jste spolu nic, planeta vyhyne. To je nesmysl. Zatím ano. V pozdějších, vyšších dimenzích už nebudete potřebovat ani partnera. Nebojte se, to je strááááše daleko. Tam vám prostě na zádech vyroste mimino. Hele, to je prdel, nežerte úplně všechno.

Milá Ivanko, jak se mám sjednotit se ženou, která koketuje s mým mužem, a má mi to být jedno. To Ego je fakt mazané.

Uvědomte si, že ten děj jste potřebovala. Jestli budete bojovat proti té ženě nebo proti chování svého muže, bude se to zhoršovat a vašeho muže totálně naštvete. To je logické. Vy to musíte přijmout. Nemůžete vědět, co váš muž dělá, když spolu nejste. Pozor, lidé, kteří žárlí, přivlastňují si hmotu druhého člověka, svého partnera, hrozně trpí. Jestli to má udělat, tak to udělá. Jestli ne, tak to neudělá. Já mu věřím. Jestli se pak někdy provalí, že to bylo jinak, už je na vás, jestli jste schopní reagovat v klidu nebo to utnete a odejdete dál. Život pokračuje. Víte, kolik jste měli partnerů ve svých životech? Kolik měli tvarů? Zkrátka máte určité hodnoty, které jste si nastavili pro tento děj, a ten potřebujete prožít.

Když se můj muž v minulosti zamiloval do nějaké jiné ženy, já jsem mu tenkrát řekla: „Dobře, tak se rozvedeme. Jestliže ses zamiloval, já ti nebudu bránit.“ On vytréštil oči a říká: „Ale to já nechci.“ Tak jsem si řekla: „Tak jo, asi to manželství mám zachránit.“ A konala jsem dál, jako by se nic nedělo a uplynulo pár měsíců a všechno bylo jinak. Ale tohle musíte projít.

Už víte, že zamilovanost je egoismus, který je nastavený do programu vašeho života. Vy bez toho člověka najednou nemůžete být. Ty oči a rty a „Ježíš, ten je úžasný“. Já si pamatuji, mně se vždycky líbili ti největší voherové. A pozor, pro mě byli krásní, ale pro okolí byli voherové. Já si pamatuji, nás bylo sedm v zubárně a u nemocnice byl takový jeden pán lékárník a měl úplně holou hlavu, ale měl takové charisma, takový zvláštní člověk, usměvavý, příjemný byl. V práci byla občas nuda, furt tam sedíte, brousíte, něco modelujete, ty ženské taky semelou všechno, tak jsme si povídaly, kdo se nám líbí. Tak jsem utrousila, že se mi líbí pan lékárník a ony všechny padaly do vývrtky a říkaly: „To se divím, ty máš docela hezkého manžela, že sis nevybrala nějakého fešáka.“ Ne, já jsem vždycky cítila z druhého člověka to, co je vevnitř. Jak vypadala jeho schránka, mi bylo absolutně jedno a vždycky mi bylo strašně dobře s kluky, kteří nebyli moc hezcí jakoby fyzicky, ale byla s nimi sranda. Hezouni, co se tak jako oplácávali před zrcadlem, ti se uráželi. S nimi nebyla prdel. To nebylo hezké, ti se mi nelíbili.

Tak bacha, to musíte přijmout, ať si zakoketuje. Koneckonců, vy jste s ním taky musela koketovat, tak to umožněte někomu jinému. Ano, jestli se líbí někomu jinému můj muž, musím mu rozumět, protože mně se taky líbil. Udělat si z toho srandu i s tím partnerem, říct: „Dobře, tak jako jestli myslíš?“ Nebojte se, všechno je připravené.

Krásný dobrý den, Ivanko, bylo by prosím možno „podívat se“, co si mám, z které doby uvědomit, aby bylo pomoženo tlakům v mé hlavě? Nepřetržitě se to nějak střídá více než rok. Jednou je to pocit zaseknutého klínu uprostřed čela, pak je to obrovský tlak do místa fontanely. Pak je hlava jako ve svěráku ze strany spánku. Celé je to doprovázené motáním hlavy, závratí, zalehlýma ušima, jakoby rozostřeným viděním, kdy vnímám veliké světlo, před kterým zavírám oči, pocením se až do mokra. To, že zapomínám, plácám kolikrát nesmysly a pak se na upozornění druhých divím, co jsem to vlastně řekla. Tělo se různě klepe, brní, škube. To jen doplňuji. Dodávám, že nic hlavou neřeším, protože mi ve skutečnosti nic řešit nejde. Když se musím rozhodnout, tak se rozhodnu podle pocitu a pak to hodím za hlavu. Děkuji ti za všechno to vedení formou přednášek. Pokud mi nyní nebude odpovězeno, budu to respektovat, vědoma si toho, že je to tak správně, protože ještě nepřišel čas, jenom se zkusím zeptat. Měj hezké dny a přeji prima jízdy v novém autíčku. Ještě chci říct, že jsem se fakt srdečně zasmála tvému vyprávění, jak jsi opěvovala cizí auto. A já zase jednou v Chorvatsku opěvovala květinu na mezipatře jednoho pensionu a moje snacha se na mě dívala jako na blázna se slovy: „Já myslela, že umělé kytky nemusíš.“ Jo, byla to umělá kytky, ale v tu chvíli jsem ji viděla dokonalou a živou. Objímám.

Já se teď velice málo dostávám k takzvanému šahání, ale to je přirozený vývoj. Vy potřebujete projít takzvaným peklem. To znamená, když už skutečně věci neřešíte, to jsou dopady toho, co dělá hmota těla. Vy se napřed posunujete duchovně a později se připodobňuje tělo, a to bolí nebo děsí. To jsou fakt stavy, které jsou abnormální. To jste předtím nikdy neměli. Já třeba večer jdu spát nebo se mi to někdy děje u mytí nádobí, že najednou vidím do sebe a cítím úplně, slyším nahlas, jak mi praská hlava. Jsou to fakt hlasité zvuky. Vidím, jak se mi rozšiřuje fontanela, to je prodloužená mícha. Vzadu se rozšiřuje úplně, každým tím křupnutím se to jakoby rozšiřuje. Ano, vy jste potom obrovské Vědomí. Když přichází silnější Vědomí, tak se musí samozřejmě dít nějaké takové doprovodné věci, které nejsou pro hmotu moc příjemné. A to je to brnění, škubání, stavy, kdy nic nevíte. Já někdy řeknu úplně jiné slovo, které zní podobně, ale dostane se mi tam.

Když vám to bude překážet, bude se to opakovat. Tělo toho využívá. Přijměte to, že vypadáte před druhými i před sebou jako blbci. To je to nejlepší, co můžete udělat a nebojte se, zůstaňte v klidu, ono se to stabilizuje. Tady se upravuje vztah mezi levou a pravou hemisférou, a to je velice náročný děj.

Ivanko, prosím tě, demence, co znamená pro okolí, je mi jasné, ale čím má být pro postiženého, k čemu je mu dobrá? To mi moc hlava nebere. Vytváří mraky emocí, často negativních, a vlastně vede program těla a mnohé si vůbec neuvědomuje. I za to období a negativní emoce v tomto stavu bude platit? Děkuji Hana.

Ne, poslyšte, vy se vidíte jako oddělená bytost, ale my jsme společenství. To znamená, tam je souhra jednotlivých rolí. Ve svém osudu máte domluvené se svým druhým Vědomím Ducha, že ten druhý si vezme to tělo a demence bude přicházet.

Já osobně mám obrovské štěstí, že moje maminka je v tomto směru úplně v pořádku. Naopak ona je teď neuvěřitelná. My jsme včera byly ráno na hřbitově, než jsem odjížděla za Zdeničkou. Snažila jsem se vzít co nejvíce věcí, abych to odnosila. Maminka vzala do jedné ruky něco, do druhé ruky něco a já jsem měla tři ty věci a ona mi říká: „Já něco vezmu.“ Já říkám: „Mami a kam, do zubů?“ Ona se snaží usilovně, ale pozor, to je úžasné, ta ženská je normální. Tam není žádné zapomínání. To já zapomínám více než ona. Je pravda, že dříve se tím pyšnila, tak občas něco najednou neví, ale ona se mi s tím jakoby přizná a řekne mi to.

Cokoliv budete odmítat, trvá. Pokud to v mém osudu je, mám to mít. Trénuje ti to trpělivost. Pozor, přehlížej i negativní stavy. Musíš se vžít do svého druhého Já, kdy druhý člověk třeba má právo na to být najednou agresivní, protože najednou neví. Tam je strach, co se s ním děje, nebo si pamatuje jenom určité úseky. Může se stát, že tě ani nepozná. To taky může být. Musíš to skousnout. Já si pamatuji, naše Janina, když dědeček taky to měl, tak říkala, že šla v noci na záchod, to ještě byli na Panorámě u maminky a dědu potkala v předsíni a on se do ní pustil pantoflí: „Co tady děláte?“- „Dědo, já jsem tvoje vnučka.“- „Já žádnou nemám!“ Jí už bylo osmnáct. To je dramatické. I s tím se musíš smířit. Je to dramatické, je to těžké, ale chtěla jsi to, musí to být. Neboj se, ten člověk za to nezaplatí, to je pouze nahraný úsek v jeho těle. On ti

jenom umožnil v druhé části Já vývoj v té trpělivosti. Nic jiného se neodehrává. To nic není.

Dobrý den, Ivanko. Poslouchám jednu vaši přednášku a tam jste odpověděla jedné paní: „Na začátku bylo Vědomí, potom se kolem něho vytvořila hmota a kdykoliv jste odložila své tělo, tak jste se ponořila dovnitř planety.“ Chci se zeptat na dvě věci: Za prvé, je naše společné Vědomí někde ve středu zeměkoule a my se ponoříme doslova do hmoty planety, do hrubé hmoty Země?

Tak první otázka. Planeta má určitý obvod jako má vaše hmotné tělo obvod, které vidíte očima, ale to není jeho skutečná podoba. Máte ještě takzvané aurické tělo, které doplňuje celý obvod. Když říkám, že se ponoříte do nitra planety, tak je to jenom obvod této aurické sféry. To znamená, že ta planeta si vás podrží. Ona vás nikdy nepropustila. Zkrátka pořád jste tady byli. Nemáte prosím vás nějaký tvar, ne, jste jenom blaženost. Jenom víte, že čekáte na další inkarnaci, která se potřebuje splnit. V tomto aurickém těle jsou ty lehčí, pozdější vývojové fáze už připravené. Ty těžké, které ještě těch inkarnací nemají hodně za sebou, jsou pod tou planetou. To jsou ty démonické stavy, jak jsem před chvílí vyprávěla. Já bych doporučovala, abyste si nepředstavovali nikdy nic. Vy potřebujete mít nějaký systém, když něco řeknu, snažte si někde něco ukotvit. Zapomeňte na představy. To je zbytečné. Tím si komplikujete život.

Dále hovoříte, že po narození zase vylezeme na povrch planety, takže fakt nevím, zda jsem to dobře pochopila. A za druhé, kdo je ten, kdo se ponořil? Je to oddělený Duch a i Duše? Vím od vás, že Duše je iluze. Přesto mě zajímá, kde se nachází v čase mezi inkarnacemi?

Tak, je to vždycky Duch. Vezměte si, my jsme jeden jediný Duch, který je pod jednou planetou. Ten Duch, aby nebyl sám, aby jenom nebylo to Vědomí a neplavalo někde, tak on se potřebuje uvěznit a rozdrobit se do mnoha tvarů, které jsou v ději, v DNA planety vytvořené. To znamená, děj hmoty běží sám a my se jenom naplňujeme v příslušný čas do těch komůrek, které nám vyhovují v úrovni výšky odporů hmotného těla. Každý ten život si odžijete umírnění vašich odporů a pak zase vám vyhovuje další inkarnace. Je to jenom přeměna jednoho jediného těla.

Je to to samé jako jsem vyprávěla. Vy máte tělo a mnohé buňky se v tuto chvíli rodí a mnohé umírají. Ty, co umírají, nikam neodcházejí. Odloupnete tu hmotu. Ta se změní v prach. „Prach jsem a v prach se obrátím.“ Ale to Vědomí, kterým skutečně jste, zůstává kolem vás jako vaše stoprocentní energie, kterou jste. To samé má planeta. Pozor, to samé mají galaxie. To je princip, kde v Bibli se píše: „Podle obrazu svého jsem vás stvořil.“ To je jenom princip, který se dá napasovat na každý úsek, na každý bod ve vesmíru. Tímto způsobem to pracuje. Až to vědci objeví, budou vědět, jak pracují i vzdálené věci v dálném vesmíru. Oni se k tomu brzo dostanou.

Kdysi jsem si myslela, že máme astrální tělo, které nám zůstane po smrti hrubohmotného těla a že astrální svět, kam Duše odchází, je někde okolo planety, kde čekáme na další inkarnaci.

Je jedno, jestli jste nad nebo pod. Má to svůj časový vývojový postup, ale na tom vůbec nezáleží. Záleží na tom, že jste bytost planetu nikdy neopustili. Duše je skutečně iluzí. Máte jenom ten svůj malinký proces, který prožíváte dál. Víte po odložení těla, kým jste byli a kým budete, protože to souvisí s iluzí té Duše. Později ale zjistíte, když naberete zkušenosti, že jste byli vším, že naberete všechno. Proto dnes v této době hodně lidí má třeba v noci víze, že jsou Kristem. A některý zpychne, je to tam připravené, pozor. Ten, kdo má takzvaně zachraňovat svět a teď se mu to nedaří, pak v tom běžném životě ho to stáhne, to je součástí křeče planety. A jsou lidi, kteří řeknou: „Ty vole, já jsem se asi zbláznil. To nemůžu nikomu říct.“ A to už je dobré. Teď se to tak jako tahá, ale ty myšlenky, jestli blbnu nebo neblbnu jsou nahrané k tomu, abych měl starost o to, jestli jsem nemocný nebo nejsem. Jsou různé varianty, jak to lidi prožívají.

Dobrý den. Obracím se na vás s prosbou o radu. Před dvěma lety mi byla diagnostikována histaminová intolerance. Mívala jsem z ničeho nic slabost těla a pocit na omdlení. Po užití tabletky na alergii se mi ulevilo. Doposud jsem byla léčená na alergii. Testy ukázaly, že mám velmi nízké až rizikové hodnoty, takže mi byla diagnostikována histaminová intolerance. Více než rok a půl jsem neměla žádnou těžší reakci těla, pocit na omdlení, ale přišel nějaký zlom. Poslední dva měsíce jsem měla tři velmi silné reakce. Poslední vyvrcholila včera, když jsem v práci zkolabovala, v bezvědomí jsem se celá pozvracela. Přišlo to na mě horem i spodem. Mám úžasně kolegy, kteří se o mě postarali. Byli u mě, dokud nepřijela záchranka. Potom přišli pro mě, i když mě propouštěli z nemocnice domů. Celou příhodu beru pozitivně. Alespoň mám vážný důvod dodržovat dietu, s čímž jsem měla minulý měsíc problém. Hurá. Strach nemám, alespoň myslím, že ne, ale nevím, z čeho to mám, která čakra s tím může souviset. Nevím, co strávit. Odmítám něco přijmout? Předpokládám, že jde o platbu a že to byl nějaký silný odpor, když jsem si zasloužila takovou reakci těla.

Ano. To zřejmě bude na trojce. Tohle jsou reakce, kdy neumíte respektovat něco v životě. Předtím samozřejmě. Když už to umíte, musí přijít platba. My jsme se teď se Zdenkou smály. Měli jsme pobyt a byli tam úžasní lidi. Fakt byli perfektní a byli tam ze Zvolena dvě partnerské dvojice, byli to zubaři, laboranti, jsme si taky ještě rozuměli po zubařsku. A dnes mi napsal ten jeden muž, ten partner. On byl velice čistý, měl jenom malinké závoje na srdci a vyprávěl, co se pak odehrávalo. Já můžu vidět jenom při sezení, jestli tam máte začínající platbu, když se vám objevuje. Ta je tam zaznamenána, ať už o tom víte nebo ne. Když tam nic není, tak nic nemůžu. A můžu jenom přehodnotit, a to děláte vy jako moje Vědomí, přehodnotit platbu podle toho, co jste se naučili od doby, než byl ten odpor, za který dnes platíte. Ale vždycky je doplatek. Většinou to tak bývá. Většinou je hned, třeba po týdnů, ale bývá to tak, že si musíte ten

zbytek zaplatit. Ale jestliže už se platba otevírá, tak je jasné, že by přišla. A byla by mnohem silnější.

A ten muž napsal nádherný e-mail, dneska jsem to četla ráno. Já jsem mu řekla, že měl jenom na jednu stranu směrem do ruky takový slabý závoj. Kdysi dávno časový údaj se otevřel a v noci ho najednou začala strašně, ale strašně bolet ruka na té správné straně. A říkal: „Já jsem nemohl vůbec sevřít ruku v pěst. Teď jsem si přemýšlel, že vezu domů pět lidí a nemůžu ani chytnout šaltr páku, co já budu dělat. No, nějak to ráno bude.“ Ráno se vzbudil a nic. Zůstal jenom takový tupý pocit bez bolesti. Platba proběhla rychle. Ano, tak to pracuje.

Když je platba připravená, vy si ji musíte zaplatit. Jenom když jsem někde blízko a jste zrovna na statku, když to ve svém osudu máte, i to máte nastavené, jinak to nejde. Když se na statek nedostanete, tak si to potom musíte zaplatit sami, ale když tam jste, tak jde, aby něco málo se přeměnilo, a pak si zaplatíte jenom ten zbytek. Jiná šance není, neexistuje. Rozumíte mi? Pak se vám dějí věci, že si zaplatíte něco v rychlosti. A pozor, to je po poslechu třeba audií, kdy vám dojdou věci, vy musíte zaplatit. Fakt opravdu neodmítat, respektovat situaci. Ano, pozvracím se, podělám se, to musí zkrátka být. Je to na trojce. Dříve jste nechtěli něco přijmout i to musíte přijmout. Všechno musíte přijmout. Vezměte si, že každá nemoc je o tom, že se vám to uděje, většinou v situační straně, a vy potřebujete přijmout to, co jste kdysi odmítali. Musí to tak být.

Sranda je, že včera ráno jsem se vzbudila s myšlenkou, jestli náhodou nějaká platba nebude.

Ano, už vidíte dopředu, co se bude odehrávat. Já taky třeba vidím, když se má sejít rodina, že bude nějaká dramatická situace, něco se bude v té rodině řešit. A teď pozor, já se na to těším. Jste na to připravení, protože víte, že něco bude. To je úžasné a tam zachováte ten klid. Ukážete tím klidem, jak se všechno vyřeší. Vy to pak nekomplikujete a všechno krásně proběhne, úplně hladce. Nemáte se nikdy bát. Pozor, mág by udělal: „To nechci.“ On to vidí, ale odmítá to. V tu ránu, když to odmítá, dostane štempl své bílé magie. Ti lidé se ohodnotí, v tu chvíli dostanou štempl, protože to je vždycky šance se posunout. Jakmile toho nevyužijí, nemůže to proběhnout.

Nebo jsem měla sen o práci. Byla jsem strašně podrážděná, úplně to ve mně vřelo.

To je trojka.

Skončil ale tak, že jsem udělala, co mi řekli, s myšlenkou: „No, vždyť mi to může být jedno.“ A byla jsem najednou spokojená. Může to souviset s mým kolapsem?

Ano, může. Ve snu nebo v té vizi byl prožitek toho, co jste kdysi neuměla, a najednou jste uměla praxi. I to je nastaveno ve vašem těle, protože i sny jsou připravené i vize, úplně všechno. I když spíte, můžete prožívat i skutečně opravné situace. Anebo vás naopak Nadjá vede k tomu, abyste zahlídli, kde máte rezervu, protože třeba běžně ve vašem osudu nemáte tu situaci nastavenou, ale je připravená ve snovém stavu, abyste

si ověřili, co umíte. Třeba jste si mysleli, že už nemáte tyto věci, a najednou zjistíte, že ještě vás to tělo převálcuje. Ale to už je velká spolupráce. Buďte rádi. A ne takové to: „Já jsem to nezvládl.“ To jste zase v pytlí. Ne, zasmát se. Snům se máte vždycky smát.

Ivanko, když byste si našla čas na odpověď, budu ráda. Když ne, nevádí. Jsem Ivankovec, takže vše беру tak, jak to je. Paní záchranářka v sanitce při odvážení říkala, že je mi už očividně lépe, když se usmívám. A to už jsem mávala a loučila jsem se s kolegy. Byli úžasní. Děkuji, že jste. Poslouchám už šestý rok. Vidím zázraky, které se dějí, a když se mi něco podaří, je to paráda.

Nový dotaz:

Milá Ivko, prosím v přednášce teď nedávno zaznělo, že dýchat do bolavého místa je odpor. Mám kontrolní otázku. Prosím o odpověď, bude-li to možné. Poslední roky se mi velmi lepší zdraví, ale ještě nedávno mi bylo občas hodně zle. Zajímá mě toto: Když se to stane a já mám před sebou povinnost, třeba jít do práce nebo někde něco slíbím, třeba pomoc dceři, kamarádce, pomáhá mi lehnout si a jen pomalu nadechovat a vydechovat do celého těla.

Ano, do celého těla je něco jiného než do místa bolesti. To už je vámi směřované. Když dýcháte jenom, že si jenom lehnete, odpočíváte a dýcháte, je vám dobře, to je stav přítomnosti, protože když dýcháte a pozorujete svůj dech, tak to není cílené a nechcete se ničeho zbavit. Ale jestliže vás něco bolí a dýcháte do bolavého místa, aby vás to přestalo bolet, to už je odmítnutí. Ne, vy máte vědět, že když je bolest, tak je vaší záchranou. V tu chvíli je to platba a vy se bloku nezbavíte ničím jiným než platbou následků toho bloku.

Vy jste si ji kdysi připsali odporem, který tam byl, v tom místě jste si na sebe oblékli hmotnou podobu. Vymístilo vás tělo jakoby z pozice Ducha z vašeho těla, takže musíte pak zaplatit. A pozor, to vám způsobuje mozek, který jste si vytvořili během vývoje, a vám dochází, že jste si to všechno udělali sami. Zase v příští, další nějaké budoucí dramatické situaci si na to vzpomenete a řeknete si: „Aha, to už neudělám.“

Minulý týden mi psala mladá žena, že má malinké dítě a že má tak strašnou bolet v levé ruce, že ho nemůže ani přebalovat. Ať se podívám. Já jsem měla čas včera večer, tam byl obrovský zápis do obou stran, ale v té levé to bylo velice dramatické. Uvědomte si, že kdyby ta žena tenkrát tu lítost neudělala, která tam byla, tak by dnes své dítě přebalovala bez bolesti. Když si to uvědomíte, příště odoláte, až přijde takový ten poryv vašeho těla, který vám chce vnutit tu lítost nebo jinou emoci na jiné čakře. K čemu? Je to tak, jak to je. Tečka. Máte k tomu přijetí daleko větší šanci při zkušenostech s vašimi platbami. To je zbytečné.

Docela často to zabírá a já pak mohu fungovat. Odpor k tomu, že je mi blbě, už v tu chvíli nemám. Poslouchám vaše přednášky, a navíc bývám v neschopnosti čím dál méně. Mohla bych dát vědět, že je mi fakt zle, a nejít,

kam mám, ale já se pomocí nádechů a výdechů fakt zmátořím. To je špatně? Mám si vzít prášek a jít makat nebo se omluvit a nikam nejít? Nedává mi to smysl. Jedna věc je ale vše přijímat, což dělám. Je pravda, že přijímám vše či téměř vše.

Ano, jenom si lehnout a dýchat není přímo směřování na něco, co v těle chcete odmítnout. Jestli je mi blbě, tak si lehnu, to je logické. Za chvíli vám bude dobře. To je jenom přežití. Vy taky nevíte, jestli se to nezhorší, když budete ležet. Jenom si to prohlížíte, a to je úplně něco jiného.

Druhá věc je, když se dostaví zdravotní problém na základě minulých nepochopení. Já ho mohu přijmout, ale bavím se o tom, že mám někde být, někde, kde mám povinnosti. Když je vše dané, jak to mám přijmout a nikam nejít? Jen se přece snažím plnit, co někde slíbím. Čímž se nechválím, vím, že já nejsem tělo. Je mi to jedno, ale když mé tělo slíbí, že někde bude a pak odpadne?

Dobře, ale i ten druhý člověk, který na vás čeká, ví, že kdyby jemu bylo blbě a odpadl, taky nemůžete přijít, to nejde. Když zkrátka mi není dobře, mám právo se omluvit a nikam nejít. Proč by to měl být pro vás nějaký problém? Vy se neupisujete čertu tím, že někomu něco slíbíte, a může se stát cokoliv. Kdo může vědět, že za hodinu neomdlí nebo něco mu nebude? To nemůžete vědět. A pozor, učí se i vaše okolí přijmout to, že vám není dobře. Vy se směřujete hodně na sebe. Když se mi to stane, neudělala jsem to přece záměrně.

Připadá mi, že nacpat se prášky je pitomost, ale klidně to udělám, když mi někdo vysvětlí, proč je to správné a dle učení IA. V současné době se mi vše daří. Dávno jsem přestala dělat bílou magii, ty různé ochrany a podobně. Platby přijímám, nemám s tím nejmenší problém. Také poslední dobou vnímám, že čas neexistuje. Jsem odlehčená, ale když jsem teď zaslechla v jedné přednášce odpověď na otázku nějaké paní ohledně dýchání do bolavého kolene, tak jsem tomu nerozuměla. Prostě mi připadá, že nádechy a výdechy do těla uzdravují. Jestliže je přijímám a něco mě bolí, ale dýchám si někam, jsem v odporu? Mě nádechy a výdechy baví podobně jako třeba umývání nádobí a další věci. Díky za případnou odpověď. Jarča.

Jarčo, klidně si dýchejte, ale jenom dýchejte. Ale nesměřovat někam, k nějaké bolesti. To není problém. Tady jste moc jakoby zaujatí fanatičností. Vezměte si, že když jenom dýcháte a pozorujete tělo, tak jenom odpočíváte. V tu chvíli je vám dobře. Nemyslíte na nic blbého. Tehdy se uvolní kanál. Třeba kdybyste měla napětí: „Ježíš, co když zkolabuju, já jsem něco slíbila...“, kanál se vám bude zužovat a bude vám blbě. Vaše tělo toho bude využívat. Když si lehnete a dýcháte, vlastně odbouráváte to, co jste si chvíli před tou obavou, že vám bude blbě, způsobila. A tělo ví, čeho se bojíte. Já si myslím, že jste hodně nastavená na ten strach, že někde budete potřebná, když jste něco slíbila a nemůžete to splnit. Pozor, ale lidský život je taky o takzvaných

kompromisech. Nikdo vás nebude odsuzovat proto, že vám dneska bylo špatně. I jemu se totiž může udělat špatně.

Dobrý den. Můj problém se týká vztahů s muži. Vždycky jsem je brala takové, jací jsou. Nesoudila jsem, nezlobila se, nehádala, jen jsem tím vztahem proplouvala. První si rád popil. Já to brala, každý máme svou závislost. Káva, čokoláda, peníze, auto. Byli jsme spolu čtyři roky, ale když jsme začali řešit společné bydlení, utekl. Prý nebyl připravený, byli jsme mladí. A tak jsem se do bytu nastěhovala sama. Než jsem začala znovu věřit, trvalo to šest let. Narodila se mi dcera s mužem, který mě v době těhotenství slovně i fyzicky napadal, i to jsem brala. Čerpal ze svých zkušeností se ženou přede mnou. Dobře, i to jsem se snažila řešit s klidem a komunikací. I tak vztah skončil. Nedokázala jsem snášet slovní útok a v klidu se s ním rozešla.

Dobře.

Dcerka je úžasná. Komunikace s bývalým se výrazně zlepšila. Možná i proto, že se znovu oženil a má rodinu, po které tolik toužil. I já toužila po rodině, ale ne za cenu sebezničení. Za dalších pět let jsem si našla přítele, ze kterého se vyklubal pijan a lhář. Mně ovšem nelhal, lhal sobě a svému okolí. I s tím jsem se rozešla v dobrém. Začal pít víc a já si řekla, že už s malou raději zůstanu sama. A teď se musím k něčemu přiznat. V té době asi tři roky zpět jsem pracovala jen na noční směny na benzínce. Malá spávala u kamarádky, myslela jsem, že mě v noci nepotřebuje. Já vydělávám peníze, ona se vyspí, půjde do školky, vyspím se já. Tehdy to opravdu jinak nešlo. Práce u nás moc není a sama s dítětem jsem na výběr neměla. Teď mám práci dobrou, jen ráno. Obě jsme spolu od rána do večera. Pro malou to byla opravdu těžká zkouška a ona ji zvládla na výbornou.

Na benzínku ale začal jezdit jeden muž, prý kvůli mně. To mi ale řekl až nedávno a já věděla, že jestliže zase podlehnu, nebude to lehké a odolávala jsem. Trvalo tři roky, než jsem si řekla, že mu můžu dát šanci. Milovala jsem ho a miluji ho od prvního dne. Pomalu se začalo klubat, co jsem vlastně věděla. Přítel je závislý. Ne na alkoholu nebo na mně jako předešlí partneři, ale jeho vášeň jsou automaty. Když se mi k tomu přiznal, ani to se mnou nehnulo. Vůbec nic, žádná reakce. Jen jsem si řekla, že to bude dobré a jednoho dne ho to přestane bavit. Přítel takhle vyletí jednou za měsíc, dva. Chtěla bych se zeptat, jestli byste se mohla podívat, odsoudila jsem někoho? Mám někde záznam a nepochopila jsem situaci? Vůbec tomu nerozumím. Nevím, na co bych se mohla nebo měla zaměřit. Ještě bych chtěla napsat, že můj otec je alkoholik a starší sestra taky, ale nejsem si vědoma, že bych zrovna tyto dva odsoudila, a pokud by to bylo možné, odsoudil přítel někoho? Proč je jeho závislost tak silná?

Pokud by šlo o to, ráda bych si o tom popovídala, ale nemám s kým. Děkuji za odpověď. Mějte se hezky xy.

Za prvé, nemůžu sahat na vašeho přítele, to nejde. Za druhé, já nemůžu vidět, koho jste odsoudila, pozor, vidím jenom platby. To znamená to, co se odehrává teď v této chvíli, kdybych sáhla, ale není čas sahat. Tady jde ale o to, že vy máte pocit, že jste třeba otce a sestru neodsoudila, ale pozor, nesmíte odsoudit ani čin těla, to vy nemusíte vědět. Otec byl takový a makový, ale když pil, vám se vůbec nelíbilo to, co dělal. Čin dělá hmotné tělo, které vidíte jako iluzi, ale pozor, on je Vědomí, to Vědomí je přikryté tělem vašeho otce nebo sestry a jejich těla jste si naprogramovala vy jako Bůh. Vám vyhovoval děj těchto těl. To znamená, že jestliže jste odsoudila to, že pijí, to znamená ten čin a ne je, tak tehdy jste odsoudila i to tělo a jméno, aniž byste si to vědomě uvědomila. I když odsoudím čin otce, aniž bych odsoudila otce vědomě, že je špatný, protože pije, ale nelíbí se vám, co dělá, tehdy je tam to razítko.

Máte za úkol přijmout všechno okolo sebe, protože vy vlastně odsuzujete sami sebe. Vy to nevíte, jste Vědomí všech lidí, které jste kdy potkali nebo nepotkali na této planetě. To znamená, že dějem musíte projít bez ztráty bodíku. Jestliže se vám tady něco nelíbí, tehdy se musí děj ještě opakovat. A pozor, i kdyby se muselo opakovat už naposledy, stačí jenom vědět, že já tady vedle toho člověka musím být. Ano, jeho Vědomí je slabé na reakce jeho těla. On tomu podléhá, ale dám mu také svou hranici. Dám mu šanci. Nebudu ho odsuzovat. Ano, jednou, dvakrát on uletí, ale nenechám se zatáhnout do dluhů, do kterých by mě případně s dítětem samozřejmě zatáhl, takže jakmile by to překročilo nějakou hranici, zakročím. Ale budu mu věřit. To už je osvobozování i druhého člověka. On ví, že mu v tu chvíli pomáháte. Věříte mu nějakým způsobem, ale řekněte mu: „Jestli nás máš rád a miluješ nás, tak nám nechceš ublížit. Já si pohlídam tu hranici, dokdy to splníš a dokdy ne.“ Tady jde o rozhodnutí, rozumíte?

Člověk 3D se neumí rozhodnout, protože ho ovládá Ego. Vy chcete opustit nepříjemný stav partnerství, ale nechcete o něj přijít. Ego říká: „Vždyť on má takové oči a takové rty. A teď jsme zažili takovou krásnou idylku.“ Všechno to tam Ego hází, abyste zůstali. Ale když přijdou těžké chvíle, tak ho nechcete, ale přitom nechcete být sami. Ego vždycky chce opak. Když odcházíte od přítele: „Já mu ublížila, měla jsem tam zůstat, chci mít muže.“ Když zůstáváte, tak běsníte, co dělá. Ne, tady je zapotřebí se jenom rozhodnout. Mít v sobě stav, kdy víte: „Teď už ne.“ Dám tomu člověku šanci, ale neodsoudím ho. Odsoudili byste sami sebe.

Velmi mi chybí, že si nemám s kým pohovořit po ivankovsku. Proto jsem se rozhodla vám napsat. Naposledy jsme spolu takto komunikovaly v říjnu v roce 2015. Vykaly jsme si. Myslím, že teď už se hodí lépe tykání. Posouvám se. Říkáš: „Žijte, jednoduše žijte.“ Je to ale stále těžké. Už tolikrát jsem byla ve stavu odejít z tohoto manželství. Před rokem jsem hledala podnájem. Rozmyslela jsem si to z lásky k synovi a tchánům, ne z lásky k manželovi. Zklamání bylo hodně, moje manželská láska se ztratila. Víím, že ho nemám ráda jako muže, ale jako člověka. Nežijeme spolu spokojeně. Manžel má zdravotní problémy, oči, uši, a hlavně krční

páteř. Momentálně čeká na operaci páteře. Když jsem od něj neodešla doted', tak zůstanu. V tomto stavu ho zkrátka neopustím. Jsem živitel rodiny, pracuji těžce. Přidružily se mi problémy s přetížením rukou. Úraz byl také, zlomenina pravé lopatky. Říkám si: „Vydržet, vydržet, než skončí školní rok, než se stane tohle, než se stane tamto.“ Zaplatit nájem, výdej na školku, na léky atd. Ta peřina, kterou se přikrýváme, je nám někdy velmi malá. Nevím, co bude dál. Představy bych měla, ale realita je jiná.

Pozor, představy vás drtí. Když máte představy, odmítáte žít tu realitu. Je to tak, jak to je. A když se mi to nelíbí a je to hodně těžké, tak se rozhodnu a klidně i odejdu. Nemusíte svého muže nechat na holičkách, můžete mu pomáhat jiným způsobem. Můžete mu třeba uvařit, pokud už není schopný to dělat. Ano, nechcete ho nechat na holičkách. V tom případě ale budete muset vydělávat peníze a starat se o něj, ale je to vaše rozhodnutí. Pozor na to, může tady být i stav toho, že v něm bude narůstat egoismus. Takový člověk, který by takhle žil a choval by se k vám ošklivě, ten by si to nezasloužil. Tím by mu narůstalo jenom Ego. Ego dokáže vydírat druhého člověka. I to musíte zvážit, protože tím byste mu ublížili vývojově. Někdy pomůžete člověku tím, že mu nepomůžete, protože on pozná, co jste pro něj dělali, až když to ztratí. I to je posun.

Jsem vděčná, když zvládnu den a doma je jakžtakž pohoda. Můj muž je nešťastný. Já opravdu pro něj neumím udělat víc než to, co dělám. Jsme spolu třicet let, máme tři krásné děti. Ale není to s námi dobré. Fungujeme v bytě, jenom jsme, ale nejsme spolu. On tvrdí, že mě miluje a neumí si beze mne život představit. Já to říci nemohu. Upřímně se přiznám, že se mu vyhýbám. Co se týká domácnosti, udělám všechno, ale jen když po mně nechce intimnosti. Ano, udělali jsme si vzájemně spoustu věcí, které jsme si slíbili udělat, ale co teď, co dál? Určitě bych mohla napsat víc, ale myslím, že to už dnes stačí. Co mi k tomu povíš?

Víte, je to pouze a jen o rozhodnutí. Já můžu pro druhého člověka udělat hodně. Jestli jste se rozhodla zůstat s dětmi do této doby, nevím, jak jsou veliké, ale asi hodně, když už jste spolu třicet let. Možná by stálo i za to popřemýšlet a pohovořit si se svým přítelem, jestli to tak chcete dál nebo ne. Anebo si udělat nějaká pravidla, která vám možná uvolní tyto stavy, že třeba nebudete mezi sebou mít intimnosti, když už jde do tuhého. To už záleží na tom, jak se domluvíte a jak ne. Jsou lidé, kteří se třeba dohodli zůstat spolu kvůli rodině, aby to netrhalo, ale každý si žije svým životem. A někdo to nedokáže, někdo neumí žít takovým způsobem. Ale to už musíte vědět vy sami. Každý to má jinak. Lepší je samozřejmě, když se to vyřeší.

Milá Ivanko, mám otázku ohledně životních stimulů, důvodů žít či něco dělat. Proč něco dělat, když vnitřně necítím k tomu žádný důvod a motivaci? Proč vstát a jít ven na sluníčko, když se mi nechce? Proč uklízet či renovovat svůj byt, ve kterém jsem sám a necítím potřebu? Proč nezůstat v posteli a jít někam za kamarády, když se mi nikam nechce?

To je něco podobného, jako tady už dneska jednou bylo. Zkuste si říct, proč ano a proč ne. Existují obě varianty. Uvědomujete si to? Já vím, že je to pro vás hodně těžké. Vy jste nerozhodní. Většinou Ego si s vámi hraje: „Když se mi nechce něco dělat, tak proč bych to měl dělat?“

Já vám budu něco vyprávět. Moje maminka je neuvěřitelný člověk v tomto. Ona každý den ráno vstane velmi brzo. Nemusí, je to důchodce. Jde dělat na zahrádku, pak se oblékne, učeše se, jde si něco nakoupit. Já jí nakupuji ty těžké věci, aby je nemusela nosit, ale ona nakupuje, aby se prošla mezi lidmi hezky oblečená, upravená. A všechno si udělá sama, uvaří si, umyje si nádobí. Pak si jde chvilku lehnout a jde zase chvilku na zahrádku. Každý den má nějaký plán toho dne. Ten člověk se pořád udržuje ve fyzické, ale pozor, i psychické kondici. Jestliže z vás někdo nyní je v důchodu, tak budete vědět, jak jste se cítili, když jste chodili do práce a když jste měli řád, tam jste museli. Ale najednou, když nemusíte, ne každý umí pokračovat dál s tím řádem. Jakmile tam začne být ten neřád, jste v pytlí, protože najednou tělo nedonutíte, aby vstalo, místo v sedm vstanete v deset, ale už je najednou oběd, celý den má úplně jiný řád, máte v tom chaos. Nestihnete nic, najednou je poledne. Vy jste nic neudělali. Začne tam takový divný proces, který vás začne demolovat. Máte pocit, že nejste užiteční, že k ničemu nejste, že se každý na vás kouká jako na darmožrouty.

Proto je dobře, že lidi tady chodí povinně do práce a ve 3D, kdy neumí poručit svým tělům, mají své povinnosti. To je zase jeden dobrý důvod, proč ty peníze jsou. Další důvod je, že lidi si je různě závidí. Ano, peníze tady nastolily určitou hladinu, která podporuje egoismus, abyste se vyučili. Kolik lidí se žaluje, milující rodiny, jakmile někdo zemře, kdo měl majetek, v tu ránu jsou všichni rozhádaní, tahají se o kus pole, o kus zahrady, o peníze, které máma měla šoupanuté někde pod slamníkem, zamlčují si to. Ale pozor, Bůh ví všechno. I když na vás neprijdou, že jste to dali na stranu, vy jste si to udělali sami sobě. Pak s tím nemůžete žít a nesete si to sebou. Ano, peníze tady jsou proto a ten řád je nastavený. To všechno ve 3D má dokonalý smysl. Vy se z toho vymaníte jenom tehdy a na té planetě poletíte dál a budete se tady pořád inkarnovat, jenom když jste zvládli tohle opustit. Proto je to drama v této hmotě podbarvené těmi financemi a majetkem, který je v této éře uznávaný, to je vláda Satana, to je hmota. Vám to musí být naprosto lhostejné.

Já třeba jsem nikdy neuměla zacházet s penězi. Jsem člověk spořivý, já nepotřebuji peníze vydávat. Já jich potřebuji strašně málo, ale když jsem o něco přišla, bylo mi to úplně jedno. To mi nic neříkalo. Ano, byly dříve problémy, že jsem třeba neměla na jídlo. Ale to jsem taky neřešila a pak se děly zázraky. To je právě ten systém, který vás vlastně jakoby připraví do té Jednoty. Třeba na základních přednáškách jsem vyprávěla, jak jsem dostala tu čínskou polévku, když jsem dvě minuty předtím řekla: „To nevádí, zhubnu, budu jíst až zítra, zítra peníze budou.“ Ano, tak to je, jestliže to pustíte, dostanete to zkrátka v úplně jiné podobě, aniž byste ty peníze potřebovali. Vy je nemusíte mít a na to musíte přijít. A tohle je to samé, potřebujete řád.

Já jsem si všiml, že někdy mluvíš o sobě jako o sobě a někdy mluvíš o sobě jako o Ivce a mně to přijde v mnoha směrech osvobozující nebo úlevné, a

jestli by se to nedalo aplikovat pro nás pro všechny. Já jsem si toho všiml kdysi. Já jsem dělal v televizi a jeden čas jsem natáčel sérii reportáží o muži jménem Laslo Šimek, to byl chlap, který se věnoval pomoci asociálním mladým lidem. A když jsem s ním dělal rozhovor, on o sobě mluvil jako o Láslovi a mě to nejdřív šokovalo...

To dělají i děti, všiml sis toho?

Jak já to budu stříhat do té reportáže, ale zároveň mi přišlo něco jako podezřelé. Bylo mi to sympatické.

Ano. Protože vy to potom dáváte do široké veřejnosti. Ale pozor, je to dobře.

On taky potom o sobě vlastně mluvil, já jsem s ním strávil pracovní čas, nezažil jsem ho jako tebe, že on střídal ty pozice. A chci se na to zeptat, protože si píšu deníček a vlastně tam zpětně hodnotím ty své emoce a je to taky velmi osvobozující v tom, jak tam nalézám změnu pohledu, a to třeba opravdu o celou obrátku. A taky tam někdy vlastně úplně automaticky vypisuji, že Luděk něco.

Tak, Ludku, poslouchej mě dobře. Ano, vy se k tomu pomalu blížíte. Jestliže pak prožijete, že jste své Vědomí a Vědomí všech ostatních, budete muset vlastně pojmenovat i svou složku a složku druhých lidí, tak se k tomu pomaličku kloníme.

A tys mi připomněl ještě jedno. Já se k tomu potom vrátím. Nedávno jsme na statku měli pobyt a jeden z mužů se mě tam zeptal: „Před nějakou dobou, asi před dvěma lety, mi psala nějaká paní, která teprve začínala poslouchat a měla s tebou problém, protože říkala, že ti nerozumí některé věci. A já jsem si pak všiml, a to jsem jí pak napsal, že ty někdy mluvíš z pohledu 3D a někdy z pohledu 5D. Ty bys to měla sjednotit.“ A já mu říkám: „Ale ty se mýlíš. Pamatuj si, že je nastavené, jak mi ten člověk může rozumět a jak ne. Pokud nerozumí, ještě nemá svůj čas. Iva nemůže nic měnit. Vy máte každý svůj čas, kdy to pochopíte nebo to odmítnete. A toto je vlastně začátek. V této fázi vám vysvětluji, kdo jsem ve skutečnosti, tak občas někdy tam hodím tu Ivu jakoby na ten okraj, ale uvědomte si, že jednou vy sami o sobě budete mluvit jako o tělu. A jenom řeknete to jméno a pak budete mluvit o vašich věcech, protože vy budete jedno jediné Vědomí. A k tomu se blížíme. Bude to ještě trvat ještě delší čas, ale to je vaše skutečná realita.

Ale to bude až tehdy, pamatuj si Ludku, až to proběhne do takového množství jedinců na planetě, že budou rozumět všichni. Teď to nejde ještě, kdybys vystoupil na veřejnosti, tak by to asi bylo docela dramatické. My jsme teď byli v Bratislavě, já jsem byla natočená ne při mém povídání, ale pak vlastně s Adélkou. Adélka říkala, že z toho část bude muset vystříhnout, protože všechny tyto nahrávky jsou na youtube, a to už je veřejnost široká. A já jsem říkala: „Ano, samozřejmě, udělej to, co potřebuješ, protože je to nutné, aby se to stalo. Já totiž jsem v obrovské výhodě proti tobě. Ty tam předvádíš obyčejnost člověka, ale pozor, ve vlčím doupěti.“ Tam je úroveň politiky. Ona je velmi

čistá. Je obyčejná a ten Satan vrčí. Tomu Satanovi se to nelíbí. Za nějaký čas by jí to asi zdemolovalo a ona fakt je bezvadný člověk.

Já jsem krytá tím, že jsem věděla, že bylo jenom pár videí a pak se to dělalo formou, že ten, kdo byl schopen mě poslouchat a chtěl dál, tak si napsal jenom Danovi, aby poslal audia. Jinak to nejde. Tak jsem vlastně schovaná. Já jsem se nikdy nebála, proč bych se bála, když tyto emoce nemám. Já jsem věděla, že to musím říct. Tento příběh skončil tak, že na konci roku 2012, kdy se natáčela videa, jsem si jednoho rána sedla na postel a věděla, že odteď se budou natáčet jenom audia. Ale to ti lidé na veřejnosti nemají, tak potom zažívají samozřejmě útoky ze strany Satana. Ale pozor, pamatujte si, kdokoliv by na vás zaútočil, neútočí vaše vlastní Vědomí. Ten člověk je vaše vlastní Vědomí. Je to jenom děj jeho těla, které tam je, a je tam nastavené proto, abyste tomu dokázali odolat. To znamená přijmout to, nemít pocit, že on dělá něco špatného. On to dělat musí.

To se bude množit. Vy sami o sobě najednou někdy budete mluvit ve třetí osobě. Teď jsem dostala od Jiřinky celý sešit jejich srandovních povídek. Pamatujete si, já jsem to kdysi četla v Jičíně, tuším, jak šla na policii, jako tělo šlo svědčit v nějaké události a tělo krade vždycky lžičky, olízne lžičku a strčí ji do kapsy. A pak těm policajtům ukradla klíčky od jejich auta. Oni valili oči. Ano, takhle to jednou bude vypadat, ale ještě k tomu máte čas. My bychom děsili ty, co k tomu nejsou schopní jakoby ještě přistoupit, ale děti to mají. To je vaše složka, která tady je ještě osvobozená od centra toho Já, takže malé dítě o sobě mluví, jako „Kačenka se tady vyčurala“. To je jenom hodnocení děje. Ano, vezměte si, když se podíváte na planetu jako na své tělo, každá buňka doteď v lidských tělech 3D byla svázaná iluzí.

A ještě mě napadlo, dřív se užívalo v řeči onikání. Babička řekla své vnučce: „Šla tam a udělala to.“

Ano, to onikání tam bylo, ale to byla jiná vývojová fáze, kdy to bylo módní a netrvalo to zase tak dlouho. To bylo sto, sto padesát, dvě stě let maximálně. To je taky typ vývoje. Já jsem vysvětlovala, asi ve Starých Křečanech nebo možná někde jinde, já si to nepamatuji ani neposlouchám, taky proč bych se poslouchala, že? Jak jde vývoj, napřed jste strašně necitelní i cyničtí, než přijdete k srdci, fakt jste zlí, vývojově. Nemůžete za to. Jakmile přejdete srdce, učíte se poprvé milovat, ale vlastně nikdy nevíte, co je to láska, ve 3D se to nedá zjistit. Různě vlastníte těla a nenávidíte, když vás ten druhý nemiluje, pak milujete jen určité lidi, třeba svou rodinu, někdo ani to nedokáže. Pak zase milujete zvířata a nemilujete lidi. Každý ten život má něco jiného, ale vždycky je to útok na nějakou skupinu hmoty.

Něco odmítnete a něco jakoby chcete. Pak tam jsou rasistické sklony, odmítáte či preferujete barvu kůže nebo myšlenky, ideologii, to znamená, i různá náboženství. Jak se někdo může opírat o Krista v různých náboženských směrech, a těch je hodně, když odsoudí druhou církev, která se také o Krista opírá. To není pochopení, to je nepochopení. Oni za to nemůžou, zkrátka to musí dělat. I vy jste se inkarnovali do různých náboženských skupin a politických nebo kulturních skupinek, které se navzájem vyučovaly, abyste si přišli na ty průsery a už jste do toho příště nevlzli. Proto

to přejte těm lidem, ať tam dneska jsou. Oni si nabírají své zkušenosti. Potom se vyvyšujete a najednou přejdete přes černou magii do bílé, a najednou chcete být hodní, milosrdní a milovat. A představujete si v těchto životech, že se láska dá posílat. Hovno se dá posílat. Nejde to. To je jenom odpor k tomu, co se děje, násilím byste to měnili.

Pozor, ono to v jisté fázi, kde se pohybuje, najednou funguje, už víte jak. Ten Satan to udělá. A vy si myslíte: „Ty vole, to jsem udělal já.“ Stejně jako ten černý mág vyčaroval ty góly v iluzi. To není pravda, to je iluze všechno. Ale to vše potřebujete pochopit, abyste dnes té Ivě rozuměli. A vidíte, že dřív jste byli zlí, cyničtí, krutí, a najednou pro bílé mágy v té pokoře vypadáte jak bez lásky. Jsou tam ještě různá nepochopení, jako nedávno mi někdo řekl na pobytu, že jsem řekla, že nemáme pomáhat. Ale pozor, to není pravda. Vy nemáte pomáhat ve smyslu bílé magie, nemáte zasahovat do karmy druhého člověka, ale jestliže mám peníze a můžu někomu přispět, udělám to. Já strašně miluji takové ty charitativní večery, kdy se posílají sms třeba neziskovkám nebo těm, co se starají o postižené lidi. To je perfektní.

Takže ano, pomáhejte. Ale zase někteří, co posílají, ti, co budou v bílé magii, dají úplně všechno a sami zůstanou úplně totálně holí, aby si něco dokazovali před sebou. To je také výkyv. Ne, jestliže mám jednu košili, nemůžu ji nikomu dát, protože pokud ji dám, tak já jsem potřebný, aby mi někdo dal košili, bez ní nemůžu existovat. Jestliže mám přebytek, tak ráda dám. A pozor, když dát nemůžu, nebudu si to vyčítat, protože jsem jeden jediný Bůh se všemi. A jestli tomu potřebnému někdo pomůže, je to stejný Bůh jako já. Je to nastavené v ději. To ti lidé nevidí. Oni vidí oddělenost toho těla, když mu pomůžu, tak jsem dobrý. Když nepomůžu, tak jsem špatný.

Tady vidíš, jak ta necitelnost nebo neláska, to je tak strašně křehké, ale jde s tím pracovat. Bílí mágové si myslí, že já jsem z oblasti černé magie. Těžká černá mážka, která velmi chytře manipuluje. Když vyšly Staré Křečany, první příspěvek pod tím byl: „Bacha na ní, ta je nebezpečná!“ Ale já jsem se tak smála a říkám: „Satánku, ty jsi dokonalý.“ Ano, ten strach způsobí, že spousta lidí odpadne, protože by mi nerozuměli. To je taky dobře. Ano, je to všechno fakt správně.

Bylo to o Velikonocích, já jsem jel v autě a slyšel jsem živý přenos z pražského kostela. Mši tam celebroidal, zřejmě to byl kněz Halík a citoval tam různé pasáže z Bible a jedna ta pasáž byla o tom, co řekl Kristus na kříži. A on prý řekl: „Bože, proč jsi mě opustil?“ A on to potom rozebíral a řekl, že není nutné to považovat za stížnost, ale že bychom to měli považovat za jeho modlitbu. A já jsem tomu vůbec nerozuměl.

To je ale názor toho člověka. Když uslyšíte jeden děj, vy si k tomu uděláte také svůj příměr tak, jak to chápete. Vezměte si, všechny příběhy a jeho děje, které jsou zaznamenány v Bibli, každý člověk bude brát jinak. Ale uvědomte si, že Kristus tady fungoval ve dvou rovinách. On přinesl jako Vědomí informace, ale byl tady jako Ježíš, jako člověk, který musel trpět. A vědělo to Vědomí, že vy tady ještě potřebujete prožít 2000 let v té mizérii. A lidi se ještě museli 2 000 let modlit, než se přišlo na to, jak to vlastně pracuje, to je nutné. Já jsem vysvětlovala i Otčenáš, jak funguje, jak tam všechno ještě dneska jakoby do určité míry platí. Ano, jak na Nebi, tak na Zemi, to je

vůle tvá. Vaše vůle na nebi je vybraný osud těla. A v pokoře potřebujete souhlasit s ním, kývnout na něj tak, jak se odehrává tady.

Ježíš neodešel. Nebylo nutné, aby jeho tělo, jeho vědomí někam odešlo, skrývalo se a odcházelo, protože on přišel proto, aby se tím lidé tady zabývali. Také věděl, že vám musí předvádět určité zázraky, které byly nutné pro vývoj planety v období černé a bílé magie. Takže jsou věci, které se musely zopakovat. Zůstaly zemskými, jinak byste všichni z toho vystoupili. Ale pozor, planeta je tkaná. Osud planety je tkaný a musí se dodržet. Byly řečeny určité věci, aby lidé litovali Krista. Kolik lidí ještě dneska, když ho vidí, před ním padne na kolena, lituje ho a pláče, pozor, to on by nikdy nechtěl. Tak by to nikdy nechtěl. O těchto věcech bychom mohli debatovat strašně dlouho.

Můžu jenom k tomu Otčenáši, existuje úžasná knížka a ta se jmenuje Aramejský Otčenáš. To napsal jeden profesor, který je na jazyky a rozumí aramejštině jako jeden z mála na světě. Nevím přesně, jak se jmenuje, ale on tam vysvětluje, když si přeložil z aramejštiny, co vlastně Ježíšova slova v té aramejštině přesně znamenají. V podstatě Otčenáš, co známe my, má slova zkreslená. Tím, jak šel překlad z aramejštiny do řečtiny a potom do latiny a potom ještě dál. On to svým způsobem řekl jinak. Doporučuji si to přečíst, protože je to úžasné. Význam těch slov z aramejštiny je úplně jiný.

Na Kladně jsi, Ivanko, říkala, že jdeš za sousedem, ať na tebe ve třináct hodin myslíme. Tak se chci zeptat, jak to dopadlo?

Dopadlo to úžasně, neuvěřitelné. My jsme se tam měli setkat, já jsem měla jít sama, ale Zdeňka říkala: „Já tě v tom nenechám, jdu s tebou.“ Říkám: „Wau.“ Soused Luděk: „Jdu taky s tebou!“ Tak jsme tam šli ve třech. Soused byl úžasný, vstřícný a teď se řešilo: „No jo, já bych to chtěl ohodit a nemám zedníka.“ A Luděk říká: „Hele, ale tady sousedi jsou zedníci.“ A on říká: „Nenene, ty já nechci, s těmi jsem se nepohodl. Ti mi neudělali něco, jak měli, já už je nechci.“ Tak Luděk říká: „Mám jednoho známého v Libčevsi, zavolám mu.“ Ale ten neměl čas a najednou soused sám říká: „Vy tady máte tu partu zedníků a ten jeden, takový mladý, černý, co tady boural tu zeď, mi řekl, že by mi to klidně nahodil.“ Já říkám: „Jo?“ Tak jsme mu zavolali, on přišel a druhý den to bylo nahozené. Třetí den nemohl, měl namoženou ruku, ale my můžeme pokračovat. Všechno se vyřešilo vlastně do osmačtyřiceti hodin a já nevím, jak to stihnul. Dole byly valy kamenů spadlé, bez lešení, on mu řekl: „Tam dosáhnu.“ Všechno fakt klaplo, do dvou dnů to všechno bylo.

Ale já se vrátím ještě k té aramejštině. Když jsem měla narozeniny, přijela i Sylva Králů a nádherně zpívala Aramejský Otčenáš a zpívala i české pasáže z této knížky a je to nádherné. Luděku, k tomu já ti ještě řeknu, že všechno, co je zaznamenáno, nejste schopní pobrat. Historie vlastně „je k ničemu“. Ano, někdo potřebuje znát vývoj a sled událostí, ale to je úplně k ničemu. Vezměte si, sto lidí bude dělat nějakou činnost a uvidí je nějaký člověk a člověk od člověka to ohodnotí úplně jinak podle síta, jak to zaznamená. A vy si to přečtete a budete to považovat za skutečnost, která se udála, přitom je to iluze. Vždycky je to iluze. Když bude někdo optimistický, uvidí pro druhého dramatickou věc jako dobrou, a druhý vedle nich to uvidí jako katastrofu a pustí to do

světa. Vždy záleží na tom, kdo to píše, jestli se umí oprostít od svých emocí, aby to neovlivnil. To se nedá zkrátka zaznamenat.

S tím bylo počítáno a mnoho věcí se překroutilo. Vůbec nemluvím o tom, co se všechno vyškrtlo ve třetím století na koncilu z bible, a ta inkarnace tam skutečně je. Pozor, skutečný překlad je: „Neodejdete odsud, dokud nezaplatíte do posledního haléře.“ Odsud znamená z hmotného stavu Vědomí. To jsou takové jemnosti, které lidem dlouho nebyly jasné. Postupně se vám to samozřejmě otevírá, mnohému rozumíte. Strašně dobrý je na to Jura Stránský, který říká, že určitý čas na tom úplně ujížděl. Nechali se pokřtít se svou ženou až teprve před patnácti, dvaceti lety, dříve ne, a pak to honem rychle žrali, vždycky si z toho dělá srandu a říkal: „Já jsem pochopil Bibli, až když jsi začala mluvit na veřejnosti, začaly mi docházet věci a dneska to vidím úplně jinak.“ Ano, ta podstatná informace, co jsem řekla, že děj je hotový, to všechno úplně převrátí na druhou stranu.

Vtipné vyústění nebo absurdní bylo v tom, že ti věřící se pomodlili výzvou: „Modleme se, a teď za mnoho věcí a mimo jiné také za zdraví a další působení papeže na stolicí ve stolicí.“ V ten samý moment přenášel Polský rozhlas úplně jinou mši, kde farář modlitbou vyzýval zase své publikum: „Modleme se za to, ať Pán Bůh si toho současného papeže povolá do svého lůna.“

To jsou dvě skupiny různě smýšlejících lidí a ten, kdo tam půjde souhlasit, se přidá. Vidíte to, jak je ten vývoj dokonalý? A ty máš svůj osud přesně nastavený, že máš být tady nebo tam. Tam, kde se máš přidat. Ano, přesně tak. Vezměte si, jak papež je nynější církvi kamenem v žaludku. On je ochotný přijmout věci a je takovým obyčejným člověkem. A vezměte si, že papeže volí Božství. Nemůžou dělat nic, protože přes ně chodí Vědomí a oni hlasují, aniž by si pamatovali, koho tam strčili. Muselo se to stát. Když je černý, nezvolí ho, naposledy ho volili asi tři týdny. Ti se museli hádat, to si pište, tam muselo docházet k hodně dramatickým věcem. Potom musí udělat to, co je nastavené, ať chtějí nebo nechtějí, tak to tělo musí protlačit to správné tělo. A pozor, i každý papež má jenom určité listy v Bibli, kam se smí dívat. Rok dopředu nesmí, protože v Bibli, v té knize knih, ta je utajená před veřejností, tam je zaznamenán děj, co se stane na planetě. Oni to vědí, ale jenom ty nejvyšší složky.

Církev je egoistická organizace, ale bylo to nutné. To je správné, to se dít muselo. Církev musela vlastně regulovat ty své ovečky pod sebou, ale žili jste v obrovské izolaci a v nevědomosti. Jenže pozor, Vědomí se samo probere, jakmile si nažijete přesně dlouhou časoprostorovou křivku, vzpomenete si sami. To se nedá utajit. Ten čas nastal nyní a už to nikdo nezmaří. Vezměte si, oni ani o mně nevědí, mají tolik starostí, že kdybych se někde prolákla, tak si toho ani nevšimnou. Vždyť je to správné a já taky proti nim neútočím. Já říkám, že dělají všechno správně. Ano, každý dělá jenom to, co musí. To je děj, který je nastavený a my jako Duch jsme to všichni chtěli. Tak to je.

Chtěla bych se zeptat na děti. Já teď učím malé děti a patnáct let jsem učila velké děti. Prostě ze střední školy jsem se vrhla do druhé třídy a nemám praxi, teprve se to snažím pochopit, a jak ty děti různě zlobí, tak se snažím pracovat. Tak jsem jim začala říkat, že třeba když někdo zlobí,

nejdřív to bylo: „Ticho, Honzíku!“ A teď už je to: „Honzi, hlídej si svého Honzíka.“ Oni na to chvíličku fungovali a teď já přemýšlím, proč něco chvíli funguje a pak to přestane fungovat. Je to mým vnitřním nastavením, že třeba jsem netrpělivá a nedokážu to udržet?

Ano, je to možné. Vy nemůžete ten svět změnit samozřejmě. Budou určité tipy, pak vás to začne napadat, jakým způsobem to řešit. Ano, to je docela dobrý návod, ale chraň se toho plácát se po zádech, že tě to napadlo, to taky může být. Tvá netrpělivost může být také netrpělivostí, že chceš, aby se hned všechno změnilo. Všechno má svůj čas. Ty děti to musí pochopit. Hlavně je nauč, že vlastně jsou všechno v tom smyslu, že tak, jak se chovají ke světu, tak se svět bude chovat k nim, protože pokud budu zlobivé dítě, tak na mě ten svět bude křičet nebo mě bude posílat na hanbu nebo dostanu na zadek, tam jsou různé varianty podle toho, kde to dítě žije, ať doma nebo ve společnosti mezi dětmi. A když je hodné dítě, i tomu dítěti samotnému se líbí, že někdo vedle něj je vstřícný a hodný a půjčí mu hračku. Aby to ostatní dělali, musí to světu taky dělat. Takové ty základní prvky, že člověk může být šťastný a spokojený jenom tehdy, kdy ze sebe skutečně dává jenom to přijetí. Jenom stav bez útoků proti tomu světu, protože jinak se toho ty děti nezbaví. Ano, vy jste všechno. A to, co uděláte světu, to se stane vám. Tento princip se tam musí vždycky objevovat.

Můžu ještě k tomu? Mám tam asi čtyři problémové děti, a protože ze začátku jsem to fakt nezvládala, tak jsem vždycky to jedno vyhodila na chodbu, aby se mi nerozjela celá třída. Zatím jedu pořád stejný scénář a jak říkám: Víš, co se stalo, víš, proč jsem tě sem poslala?“ On mi to řekne.“ A víš, jak to má být právně?“ On mi to řekne. „Jak to uděláš příště?“ On mi to řekne. „Můžeme se na tom dohodnout?“ Tak se na tom dohodneme, ale stejně se to pořád opakuje, a teď mi přijde, že jako by to bylo vniveč, že mi to nefunguje. Zase je to má netrpělivost, že ty děti to dělají pořád dokola?

Nene, každé dítě má svůj čas, kdy to umí. On se pokouší, už ti to slíbil, ale on to nedokáže. V tu chvíli to nedokáže. Většinou to nedokáže, protože si to pak vyčítá. Má pocit: „Já jsem asi špatný. Já to neumím.“ To je zbytečné. Ty máš dát najevo, že se na něj nezlobíš, že se jenom mechanicky snažíš to vyřešit a že bys potřebovala, aby s tebou spolupracoval. Abyste to společně „my“ zvládli. Jakmile v tom je on sám, má pocit, že selhává. Ne, tady je stav ten: „Já vím, že jsi to teď nedokázal, ale vím, že my to společně zvládneme. Dávám ti k tomu šanci, nevyčítej si to. Teď jsme zjistili, že to nebylo hezké, že jsme to museli udělat, ale příště si na to dáme pozor. A uvidíš, jak to zvládneš, uvidíme.“ Nedávat mu takovou tu hranici: „Běda, tytyty!“ Protože on sám se vlastně vydělí, pak není v té společnosti ostatních dětí. On pak musí odejít. Ale někdy jsou tady ty praktiky nutné.

Já si pamatuji, můj nejstarší vnuk v Itálii, když byl malinký, do tří let byl hodně vzteklý. Ježíš, ten zuřil. A Paolo s Péťou byli tvrdí a byli správně tvrdí. Já jsem taky, když proběhla nějaká scéna toho dítěte, tak: „Mazej támhle do rohu. Jsi ostuda, běž tam. Budeš tam. Až se uklidníš, tak smíš přijít.“ A teď to dítě čekalo samo, až se uklidní. A

on najednou věděl, že vlastně jeho tělo to dělá. A fakt vždycky přišel, až když to přestalo, a Paolo pak říkal: „Už jsi klidný?“- „Jo“- „Tak je to dobré. Tak pojď.“ Ale už nebude žádný dopad jako výčitky nebo něco, ne. Jenom zkrátka pošleš to tělo: „Až se uklidníš, smíš přijít, a to ty budeš vědět, až budeš klidný, dřív nechod.“ Aby on sám si hlídal reakci svého těla. To dítě pak má šanci zahlédnout, že je někdo jiný než to tělo.

On vlastně na sobě provozuje ten exorcismus.

Ano, přesně tak.

Ale možná že i vědomě, protože já jsem se setkal s dětmi, které třeba za velmi krátkou chvíli si uvědomili situaci...

Ano.

...a ještě jako zhodnotili: „Já jsem brečel, protože jsem...“

Ano, ano, ano, přesně tak. Viděli jste film „Obřad“? To je Boží. To si stáhněte. Hraje tam Anthony Hopkins vymítače ďábla a je to krásný příběh, který je skutečně podle pravdivé události. To se opravdu odehrává, je toho teď na světě hodně, dokonce v minulém roce měli někde ve Švýcarsku první kongres exorcistů. Ano, bylo to už na veřejnosti vyhlášené. Ono jich je hodně, ale pozor, ti, kteří se dnes účastní vymítání a mají odpor proti tomu ďáblu a Satanovi v druhém lidském těle, tak vytvářejí odpor a sami jsou od toho roku 2013 náchylní na to, aby sami měli psychické problémy. Vezměte si, že ďábel vyhání ďábla, to je prdel. Oni to neví. Tam by ho dobře vyhnal člověk, který sám nemá odpor. Já, kdybych přišla vedle takového těla, tak to tělo nebude běsnit. Zkrátka lehne, protože ta hmota mi slouží. A přesně tak by Satan odešel, jako kdyby ho Ježíš vyhnal, to je pozice Duch vedle hmotného těla. Hmota nikdy nebude bouřit, jestliže vedle sebe má sjednoceného člověka. Tam to nehrozí, ale vedle člověka, který bude bouřit proti něčemu, čemukoliv, tam se může objevit. A hodně lidí dnes má pozici, že nemá rádo sama sebe. Vezměte si, společnost je nastavená, že máte být úspěšní, hlavně penězně, získat slávu. To jsou všechno pozice, když to najednou nemáte, nejste schopni to přijmout. V tu ránu jste zablokovaní, nevíte nic a teď to s vámi hýbe. Je to hodně těžké.

Chtěla bych říct, kdo nevíte, v Lokti u Karlových Varů založili Muzeum tajných spolků. Ilumináti a další, zrovna dnes večer je otevření muzeí. Muzejní noc, každý může přijít se na to podívat, a dokonce ten spolek zve, že bude ukazovat, jak se zasvěcuje do toho spolku, aby se prostě lidi přišli podívat.

Psala mi úžasná holčička, byla v Ústí poprvé na přednášce a říkala, že poslouchá teprve od března, a ještě v lednu byla na nějakém čarodějném kurzu a koupila si hodně drahou hůlku. Pamatujete si, jak jsem vám říkala někdy v roce 2012 nebo 2013, když jsem byla v Hostýně, tak jsem tam vysvětlovala, že svět skutečně vypadá jako v Harry Potterovi. Tady je černá magie, která se pere s tou bílou. Já jsem tu něco jako „Harry Potter“, který poprvé v posledním díle zlomil tu hůlku, aby neexistovala šance, že by někdo vládl. Ano, ta vize přišla přes Rowlingovou díky tomu, že tady nastínila ten děj. A

kolik lidí běžně ani neví, že tady vůbec existuje tato magická rovina. Ale pozor, vymaníte se jenom obyčejností.

Díky, byli jste fajn. Díky.